

BRUKSHUNDEN

Jubileumsnummer



FOTO: OSCAR BJORKLUND

*N:o 2 * 1943*



BRUKSHUNDEN

ORGAN FÖR AVEL OCH DRESSYR AV RASERNA:

AIREDALETERRIER, BOXER, COLLIE, DOBERMANN, RIESENSCHNAUZER, ROTTWEILER och SCHÄFER

Nr. 2



1943

BRUKSHUNDRÖRELSEN 1918-1943

Av SEKR. SVEN HYDÉN

Brukshundsarbetet kom relativt sent till Sverige från sitt ursprungsland Tyskland. Redan under 1800-talets senare decennier hade framsynta tyska kynologer omhändertagit aveln av schäferhundar och rottweiler samt något senare av boxern. Främst var det dessa hundrasers bruksenskaper, som föranledde det intresserade arbete, som nedlades för deras förädling. Synliga resultat av arbetet uppnåddes under 1890-talet och början av 1900-talet, då främst polismyndigheterna i Tyskland började utnyttja hundar tillhörande nämnda raser samt en nyupptagen ras, dobermannpinschern, såsom hjälp vid spårningsuppdrag och för skydds- och bevakningsuppgifter.

Stockholmspolisens introducerade år 1909 brukshundsarbetet i Sverige genom att importera två utbildade hundar, en schäfer och en rottweiler, varefter denna nya kynologiska verksamhet snabbt vann intresserade utövare såväl bland polismän som andra. Smärre organisationer här för uppstodo först i Stockholm och senare i Göteborg, men det var först med bildandet av Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårshunden den 30 maj 1918, som en hela riket omspannande organisation, associerad med Svenska Kennelklubben, tillkom och sökte leda såväl avel som utbildning av de då sanktionerade fyra brukshundraserna, airedaletterrier, dobermannpinscher, rottweiler och schäfer. Sedermera ha som bekant även boxer, collie och riesenschauzer hänförs till brukshundraserna.

F. S. S. S. H. räknade vid sin start som medlemmar ett flertal personer, som intagit eller intaga en dominerande plats inom den kynologiska världen. Sålunda



Brukshundklubbens nuvarande populära och högt uppskattade ordförande, Dir. Sven Rosengren.

blev dåvarande överhovjägmästaren greve Tage Thott på Skabersjö föreningens förste ordförande, vilken post han bibehöll till sitt fränfälle år 1920. Som vice ordförande återfinna vi professor Hj. Dahlström, som senare i många år ända intill sin död var ordförande eller vice ordförande i föreningen och dess främste representant i Svenska Kennelklubbens styrelse. Skattmästare och senare även sekreterare blev dåvarande kammarrättsrevisorin Gösta Fallstedt-Lindholm, ledamöter eller suppleanter kapten Carl Gyllenhammar, över-

konstapel S. A. Johansson, polisman E. A. Bergström och kapten Hugo Strandberg, vilka samtliga gjort betydande insatser på olika kynologiska verksamhetsfält. Stark officiell anknytning garanterades därav att dåvarande chefen för kriminalpolisens i Stockholm nuvarande underståthållare Hallgren och flera stabsofficerare samt en representant för Röda Korset invaldes i styrelsen.

F. S. S. S. H. är Svenska Brukshundklubbens föregångare och utgjorde huvudbeståndsdelen i vår nya organisation. Vid F. S. S. S. H:s tillkomst avsåg man att skapa en förening, som ensam skulle omhändervä avel och utbildning av brukshundraserna, men det dröjde ända till år 1940 innan en sådan enhetlighet kunde åstadkommas. Redan tidigt bildades särskilda avelsorganisationer, för rottweiler under ledning av pastor E. Berlin, civilingenjör O. Tillberg och kapten Gyllenhammar samt för dobermannpinscher under ledning av bl. a. dåvarande kamrer Sven Rosengren. Av dessa klubbar kvarstod den för rottweiler ända till 1940 och var tidvis stark och livskraftig främst tack vare sina varandra avlösande mångåriga ordförande direktör Gösta Wahlstedt och civilingenjör Birger Dahlin. Den starkaste av rasorganisationerna blev emellertid den år 1924 bildade Svenska Schäferhundklubben, som stundom räknade omkring 500 medlemmar. På grund av interna förvecklingar och till följd därav täta styrelseförändringar lyckades klubben dock aldrig förskaffa sig ett mot dess storlek svarande inflytande inom svensk kynologi. Emellertid utveckledes schäferrasen i Sverige på ett utomordentligt sätt genom energiska insatser från de olika personers



SVENSKA BRUKSHUNDKLUBBEN

Exp.: Linnégat. 25, Tel. 61 4514, Stockholm
Postgironr. 15 82 83

Officiellt organ:

» BRUKSHUNDEN »

Ordf.: Dir. SVEN ROSENGREN

Sekr.: Sekr. SVEN HYDÉN

Militär ledamot:

Chefen för arméhundväsendet

Tidskriften

» BRUKSHUNDEN »

Redaktör: OSCAR BJÖRKLUND

Stockholm 3, Telefon 10 35 06

Annonspriser:

1/1 sid. (245×180 mm.)	125:— kr.
1/2 » (120×180 »)	75:— »
1/4 » (120×90 »)	40:— »
1/8 » (60×90 »)	20:— »
1/16 » (30×90 »)	10:— »

millimeterpris 25 öre på enkel spalt.

sida, vilka stått i ledningen för schäferhundklubben. Bland dessa torde kunna nämnas: assessor Wettermark, direktör Skaar, doktor I. Carlin, kriminalöverkonstapel Sund och avdelningschef Scholander, som var dess siste ordförande, innan klubben uppgick i S. B. K.

Uppkomsten av olika avelsorganisationer bottnade ej i en ovilja eller oförmåga från F. S. S. S. H:s ledning att tillfredsställande sörja för avelsfrågornas lösning — F. S. S. S. H. var tvärtom så förutseende att den själv anskaffade en importerad avelshund av schäferas — utan stammade i utländska förebilder, enligt vilka varje ras skulle företrädas av en egen organisation. Denna ståndpunkt vann så småningom anklang även inom Svenska Kennelklubben, som i mitten på 1920-talet medgav en ombildning av F. S. S. S. H. till att bli en ren brukshundsorganisation utan avelsprogram.

En intressant strid, som så när medfört F. S. S. S. H:s upplösning, pågick åren 1922—1924 mellan F. S. S. S. H. och den därmed konkurrerande Skyddshundklubben, som bland sina ledande män räknade ett flertal tidigare styrelseledamöter i F. S. S. S. H., t. ex. ordföranden professor Dahlström, F. S. S. S. H. leddes då av direktör Wahlstedt, som önskade en snabb avskrivning av tvisten. Den frönderande organisationen, vars ledande krafter synes hava varit utom ordföranden kamrer H. V. Pettersson, direktör Rosengren och direktör Björklund, sökte nära anknytning till en motsvarande tysk organisation och man syntes vara i färd med att åstadkomma omfattande internationella relationer. Efter segslitna förhandlingar inför S. B. K:s vice ordförande bankdirektör Hedenlund slets dock tvister-

na och Skyddshundklubben uppgick i F. S. S. S. H.

Efter denna strid stod F. S. S. S. H. enigt under ledning intill 1928 av direktör Wahlstedt som ordförande. Sedan Wahlstedt på grund av andra tyngande uppgifter av sagt sig ordförandeskapet och valts till hedersledamot, utsågs professor Dahlström till ordförande, vilken i sin tur efterträdades av kamrer H. V. Pettersson. Förutom dessa nu nämnda ledande personer skapades klubbens framgång av dess sekreterare direktör Rosengren intill 1928, disponent Bertil Schröder intill 1933 samt senare av professorskan von Post under de tre sista åren före sammanslagningen.

Efter sammanslagningen år 1940 blev som bekant kamrer Pettersson ordförande. Då han redan efter någon månad avled, fick han följaktligen ej uppleva mer än början av den utveckling han arbetat på i mer än 20 år. Han efterträdades av klubbens nuvarande ordförande direktör Sven Rosengren.

25-årsperioden har visserligen präglats av organisatoriskt omdaningsarbete men detta har snarare befordrat än hämmat det egentliga kynologiska arbetet, som i huvudsak bedrivits genom utställningar och prov.

F. S. S. S. H:s första utställning ägde rum i september 1920 i Stockholm och återupprepades redan året därpå, denna gång med en tysk prisdomare för dobermannpinscher. De olika rasklubbarna anordnade med jämna mellanrum utställningar och en av dem, nämligen Schäferhundklubben, årliga utställningar delvis av internordisk karaktär. Efter sammanslagningen ha i regel tre utställningar per år avhållits i olika delar av landet. Specialklubbarna ha ofta sökt förvärva framstående utländska specialister som prisdomare för respektive raser. Denna åtgärd visade sig i början vara av stort värde, men dess betydelse har numera minskat, sedan inom landet uppstått en prisdomarekår, som kan anses i stort sett likvärdig med vad andra länder kunna uppvisa. Bland de personer, som under 25-årsperioden flitigast anlitats som prisdomare, må här framhållas kapten Gyllenhammar, särskilt för dobermannpinscher, civilingenjör Dahlin, särskilt för rottweiler, framlidne agronom Bohman för boxer och friherre Carl Leuhusen. Framstående utländska kynologer, främst sanitätsrådet Roesebeck, ha vid olika tillfällen, omväxlande med svenskar, kallats att döma schäferhundar. Bland övriga utlänningar må kriminalkommissarie Georg Regners fyra prisdomarebesök för att granska våra rottweilers särskilt framhållas.

Bruksproven ha varit F. S. S. S. H:s och rasklubbarnas speciella skötebarn och i regel ha ett flertal prov omfattande skydds-, spår- och rapporthundar ägt rum varje år. Intresset för sjukvårdshundsproven ha däremot av olika skäl med undantag för de första och de sista åren varit ringa. De olika prövningsordningarna ha successivt förbättrats i början genom varandra snabbt avlösande regler och senare efter omfattande utredningsarbeten. Prövningsordningar kunna aldrig bli perfekta, ty nya framsteg på forskningens område och nya krav från praktikens män pocka ständigt på förändringar. Ingen prövningsordning, med undantag av spårhundsprövningsordningen, har haft mer än 10 års livslängd och man torde även för fram-

tiden få räkna med revisioner med jämna mellanrum. Många ha sysslat med prövningsordningsarbetet men även på detta område torde direktör Rosengren få anses ha stått som ledare, främst på grund av hans förbindelser med ledande tyska kynologer. Kapten Gyllenhammar, köpman Hellgren, överkonstapel Stohm och disponent Schröder böra dock även ihågkommas, liksom även professorskan von Post.

Inom det praktiska arbetet ute på fältet lysa två namn, nämligen herr E. A. Bergström under 1920-talets början och köpman Hellgren under de sista 10 åren. Vid sidan av dem ha överkonstapel Johansson, kriminalöverkonstapel Sund och kamrer Sundqvist nedlagt stor omsorg om särskilda rasers bruksduglighet. De nu nämnda och flera andra ha burit en betydelsefull del av bördan för att skapa goda bruksdjur och animera till deltagande i bruksproven. Dessa ha därigenom många gånger blivit sportsliga fester, under vilka samhörigheten hundägare emellan stärkts och rasfanatismen mildrats.

Tävlingarna ha krävt många funktionärer och det har ofta varit svårt att hopbrunga dessa. Praktiskt taget samtliga ledamöter i de olika styrelserna ha villigt ställt sig till förfogande. Det finns för närvarande prisdomare som under de 25 åren hunnit såsom tävlande eller funktionärer deltaga i bortåt 100-talet prov. Siffran torde ha överskridits åtminstone av civilingenjör Dahlin, överkonstapel Johansson och kanske även av köpman Hellgren.

En viktig gren av brukshundrörelsens verksamhet har varit anordnande av kurser i appelladressyr avsedda för en större hundägande allmänhet. Oftast två gånger om året i Stockholm och en gång varje år i Göteborg ha dylika kurser ägt rum till stor nytta för ett rationellt handhavande av hundar. Kurserna ha präglats av gemyt och arbetsglädje och nästan varje kurs har stimulerat en eller flera kursdeltagare till fortsatt arbete inom den kvalificerade bruksdressyren. Det tyngsta lasset i samband med kurserna har burits av ledarna bland vilka polisman Bergström, kamrer Sandstedt, civilingenjör Tillberg, revisionskommissarie Fallstedt-Lindholm, herr Axel Brandt, kriminalöverkonstapel Sund och den obestridda mästaren Axel Hellgren torde stå främst. I Göteborg är särskilt herr A. Tingströms namn att ihågkomma. År 1922 ledde en kortare expertkurs av Polizeioberleutnant H. Schoenherr från Berlin. Dessa mäns betydelse för hundägarekulturens höjande kan ej nog uppskattas.

Yttre propaganda vid sidan av utställningar, kurser och prov har i allmänhet bedrivits genom utgivande av tidskrifter och anordnande av uppvisningar. En mängd häften av F. S. S. S. H:s, rasklubbarnas och S. B. K:s tidningar ha under åren utkommit med växlande innehåll och i olika storlek, ibland under förtidiga goda konjunkturen i 32-sidigt format med värdefullt kynologiskt innehåll men stundom i form av ett 4-sidigt meddelande skvallrande mer om svaga finanser än om bristande intresse. Tidskrifterna ha haft många redaktörer men F. S. S. S. H. och S. B. K. ha med korta avbrott praktiskt taget helt direktör Oscar Björklund att tacka för sina tidningars höga standard.

Uppvisningar av dresserade brukshun-

dar ha så gott som årligen ägt rum i samband med S. B. K:s och Schäferhundklubbens samt S. B. K:s egna utställningar, men dessutom ha isolerade uppvisningar anordnats. Av dessa må särskilt uppvisningen på Östermalms Idrottsplats i Stockholm år 1923 bringas i erinran samt tre av S. B. K. och Arméhundväsendet gemensamt genomförda storuppvisningar i Stockholm 1942 samt i Göteborg och Malmö 1943.

Kontakt mellan landsortsorganisationer och F. S. S. S. H. erhöles redan från början genom att först Svenska Skyddshundklubben i Göteborg och senare en lokalorganisation i Västmanland associerades med F. S. S. S. H. Svenska Schäferhundklubben bildade efter hand ett flertal lokalavdelningar och S. B. K. kan för närvarande räkna 15 lokalavdelningar spridda från Luleå i norr till Malmö i söder, alla med entusiastisk och kunnig ledning. Bland de personer i landsorten, som främst bidragit till brukshundrörelsens framgång må nämnas tullöverkontrollör Kummel i Göteborg, som beklätt ordförandeposten i därvarande klubb alltifrån dess bildande år 1918 samt tjänsteman Erhard Lorné i Göteborg och direktör H. Andreasson i Mölndal samt bankdirektör Lingmark och revisor Holmén i Västerås.

Brukshundrörelsens samarbete med olika myndigheter var en av grundförutsättningarna för F. S. S. S. H:s bildande, vilket framgår redan av den första styrelsens sammansättning. Under 20-talet släpptes dock kontakten alltmer och klubbarna blevo avels- och sportorganisationer. Först i mitten på 30-talet började samarbete ånyo etableras främst med Arméhundväsendet och dess även för den civila hundsporten intresserade chef major Edström men även med polismyndigheterna. I samband med tillkomsten av S. B. K. har kontakten mellan Arméhundväsendet och klubben fördjupats genom att chefen för Arméhundväsendet av chefen för armén insatts i klubbens styrelse och statsanslag ställts till förfogande för det s. k. frivilliga tjänstehundsväsendet. S. B. K:s och Arméhundväsendets hittills avhållna fem instruktörskurser äro bl. a. resultat härav. Det blir även allt vanligare att brukshundar erövra armécertifikat. Vid flera tillfällen har tanken framförts att bilda en frivillig tjänstehundkår, t. ex. år 1926 då förslag härom framfördes av direktör Skaar. Kontakten med polismyndigheten i Stockholm har främst uppehållits därigenom att cheferna för därvarande tjänstehundväsen först poliskommissarie Amundsson och senare överkonstapel Stohm synnerligen livligt deltagit även i den civila brukshundverksamheten.

Brukshundrörelsen har även sökt medverka vid anskaffande och utbildning av leddarhundar för blinda. Planer härpå diskuterades redan under F. S. S. S. H:s första år. Sedan Schäferhundklubbens ordförande avdelningschef Scholander år 1938 tagit initiativet, har S. B. K. efter sin tillkomst främst genom sin ordförande och köpman Hellgren sökt arbeta för leddarhundväsendets utveckling. Klubben har anordnat kurs i Göteborg och ställt expertis till förfogande för examination av leddarhundar samt år 1941 föranställt bl. a. ett föredrag i Stockholm av chefen för blindleddarhundsolan i Potsdam major Liese.

I samarbete med Svenska Fåravelsföreningen har S. B. K. under de sista tre åren på sitt program upptagit bruksprov med vallhundar, en fråga som blivit aktuell genom den av avspärningen motiverade ökade fårskötseln i Sverige. Bristen på arbetskraft har nödvändiggjort, att hundars hjälp toges i anspråk vid vallning. Hittills ha tre vallhundsprov ägt rum.

Brukshundrörelsens finansiering har varit ett stort problem och skattmästarens uppgift allt annat än angenäm. De tyngsta lassen ha säkerligen kamrer Pettersson, disponent Henre och verkmästare Guldranson haft att draga, vilka en var under många år varit F. S. S. S. H:s respektive S. B. K:s skattmästare. Tjänsteman Angmar lyckades under flera år lotsa Svenska Rottweilerklubbens finanser undan stora svårigheter. Verksamheten har präglats av en ständig vänskaplig strid mellan initiativrika styrelseledamöter med expansiv verksamhetslust och mera nyktert och kallt räknande skattmästare.

Veterinärmedicinsk sakkunskap har alltid välvilligt stött verksamheten genom ledamotskap i styrelser, medarbetarskap i tidskrifter eller genom att veterinärer ställt sig till förfogande vid utställningar och prov. Främst har rörelsen att tack-samt erinra sig insatser av professorerna Dahlström och Forsell samt veterinärerna Liljefors och Viridén.

Resultatet av det 25-åriga arbetet har ej uteblivit. Hundmaterialet har stadigt förbättrats såväl exteriör som framför allt i avseende å bruksegenskaper. Först och främst böra schäfer- och boxerrasernas frammarsch poängteras, i båda fallen genom intresserade uppfödarens insatser. Trots att storuppfödare ej funnits inom brukshundraserna har dock typen blivit relativt enhetlig och i huvudsak tillfredsställande. Vissa av raserna främst dobermannpinscher och rottweiler ha ej utvecklats lika gynnsamt som de nyssnämnda men även inom dessa raser ha enskilda, goda uppfödareprestationer gjorts. Exteriört ha de största framgångarna kunnat registreras inom airedaleterrierrasen, främst sannolikt genom kennlarna Roederich och Vinland. Avelsarbetet inom denna ras har i huvudsak bedrivits vid sidan om brukshundrörelsen och med exteriören som huvudmål, vilket skett på bekostnad av bruksvärdet. Under sista åren har dock en förbättring härvidlag kunnat skönjas. Boxerkenneln Rolands bör även framhållas såsom den kanske samtidigt mest produktiva och framgångsrika inom brukshundarbetet. I fråga om brukshundrasernas karaktärsegenskaper må särskilt betonas, att den medfödda och genom dressyren bibehållna skarphet, som utmärkte hundarna under det tidigare 20-talet, försvunnit och hundarna numera i allmänhet äro godmodiga och karaktärsfasta.

Slutligen må framhållas det ständigt goda samarbetet med moderorganisationen Svenska Kennelklubben, som under årens lopp i alltmer ökad utsträckning överlämnat avels- och dressyrfrågorna inom brukshundrörelsen till S. B. K. och dess föregångare. Kronan på verket skedde med instiftandet år 1942 av de olika segrareproven och titlarna Svensk Skyddshundssegrare, Svensk Spårhundssegrare, Svensk Rapporthundssegrare och Svensk Sjukvårdshundssegrare.

Bliv medlem

i

S V E N S K A
B R U K S H U N D -
K L U B B E N

ÅRSavgift 6 KRONOR

Bruksprov i Stockholm med omnejd höst-säsongen 1943.

Sept. 12: Skydds- och sjukvårdshundtävling samt anlagsprov i Stockholm vid Järvafälten.

Sept. 26: Rapport- och spårhundtävling i Stockholm, Järvafälten.

Okt. 10: Skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundtävling samt anlagsprov i Västerås.

Okt. 17: Rikssegrarprov för skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar i Stockholm vid Järvafälten.

Göteborgsavdelningen

jubilerar

Den dressyrkurs i Göteborg, som pågått från den 11 november 1942 till den 7 april 1943, hade samlat ett 80-tal anmälningar. Det var mattar och hussar till olika raser, inte bara brukshundraserna, som ville lära sig och sina hundar de elementära grunderna för hunddressyr och lektionerna ägde rum i A 2:s ridhus varje onsdag mellan 19 och 21, varvid i allmänhet ett 50-tal »ekipage» ställde upp under ledning av två av klubbens instruktörer. Abonnerad spårvagn, den s. k. »hundvagnen», avgick varje onsdag från Drottningtorget för att forsla deltagarna ut till Kviberg, och mängden gång var det ett veritabelt »hundliv», som utspelades i vagnen, dock utan mer än vanlig utskällning!

Vid tjänlig väderlek övades sedan varje söndag på klubbens övningsområde på Ringön och det var en vacker syn att uppifrån den närbelägna Göta Älvbron beskåda deltagarnas arbete, som i allmänhet kröntes med framgång. Såväl två- som fyrbenta deltagare tycktes vara synnerligen belåtna med det hela och instruktörerna ha all heder av sitt nedlagda arbete. Resultatet av detta kommer väl så småningom att visa sig på Göteborgs gator till glädje för alla.

Dessutom hölls varannan tisdag föreläsningar i olika ämnen, ibland i samband med filmföreläsning. Veterinärfrågor behandlades, teoretisk dressyr och organisation m. m. samt blindledarhundar o. s. v.

*

För att fira sitt 25-årsjubileum hade Göteborgsavdelningen i början på maj arrangerat dels en uppvisning på Exercisbuden i Göteborgs centrum i samarbete med arméhundväsendet och dels en utställning i Slakthuset, som förfogar över de mest idealiska utställningslokaler, som väl kanske någon klubb kan tänka sig.

För att börja från början utgick vid 3-tiden på eftermiddagen lördagen den 8 maj 2 st. s. k. sandwichvagnar, dragna av hundar från sekretariatet och genom stadens olika delar. På plakat och affischer kunde man läsa, att Brukshundklubben anordnade en stor uppvisning på Heden kl. 18 och där skulle också bli krigsspel m. m. Kl. 17 drog så ett långt propagandatåg genom city. Detta bestod

av hemvärnets musikkår, hemvärnsmän, landstormspojkar, lottor, blå stjärnor, Röda Korsare, klubbens egna medlemmar med hundar och f. ö. de tidigare omnämnda sandwichhundarna med sina vagnar. Gatorna voro kantade av en tusenhövdad, intresserad publik, som sedan i allmänhet följde med låget till Heden, där så småningom c:a 5.000 personer samlades för att titta på uppvisningen.

Sedan defileringen var överstökad och musikkåren spelat ett stycke med front mot hedersläktaren, på vilken märktes bl. a. befälhavaren för Göteborgs militärområde överste Eric Grill, chefen för Arméhundväsendet major Einar Edström, hemvärnets chef i Göteborg professor Axel Romdahl m. fl. högre och lägre militärer och civila, inleddes programmet med att Paul Lundgren i klubben visade en grupp hundar i elementär och avancerad dressyr. Därpå kom den s. k. »fjärrstyrda» hunden Puck från Stockholm, som under sin förare konstapel Ansberg, utförde de mest häpnadsväckande uppgifter. Hunden lydde osvikligt, antingen föraren stod bredvid eller befann sig flera hundra meter bort. Han apporterade över hinder, kröp långa sträckor, hoppade över höga plank, spårade rånare och belönades naturligtvis med ihållande applåder för sina utmärkte prestationer. I detta sammanhang förtjänar påpekas något ganska enastående. När Puck skulle hoppa över ett plank, vinglade detta till ganska kraftigt, så att hunden tappade balansen vid nedhoppet och ramlade. Om han slog sig, vet jag inte, men det syntes i varje fall inte på honom! Frågan var nu, om han vid nästa försök skulle våga sig över, *da han givetvis visste, att det där planket gjorde honom illa.* Efter en sekunds tvekan vågade han språnget och klarade sig ganska lyckligt över! Det är att observera, att föraren stod på minst 100 meters avstånd och att således Puck självant gjorde en sak, som han visste vara förenad med obehag. Heder åt en sådan hund och — dressyr!

Sedan köpman Hellgren utmärkt demonstrerat en blindledarhund i aktion, följde stridsövningen under medverkan av Arméhundväsendet, hemvärnets och landstormsförbundets ungdomsavdelning. Löjtnant Arne Mittag-Leffler från I 15 talade först om tjänstehundens olika användbarhet såväl inom armén som i industriens tjänst och visade sedan prak-

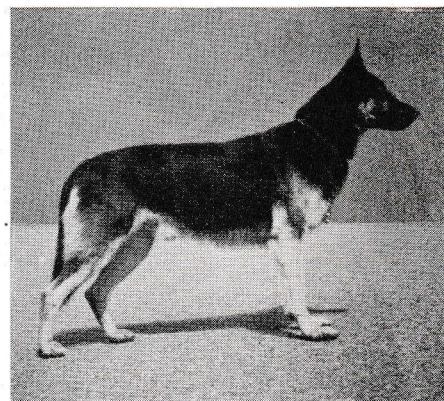
tiskt, hur en rapporthund arbetar på en kortare sträcka. Stridsövningen, som därpå följde, blev både verkningsfull och realistisk. Utan att i detalj ingå på vederbörandes uppgifter under densamma, fick man se, hur rapporthundarna under skottlossning och framryckning utförde sitt arbete, dels genom att förmedla översändandet av rapporter och dels genom att i stridens hetta föra fram ammunition på en släpa. När övningen avblästes var det sjukvårdshundens tur att visa, vad den förmådde och det blev också en stor publiksak.

*

Söndagen den 9 maj kl. 9 öppnades den stora jubileumsutställningen och det var en hel del fina och charmanliga exemplar av släktet canis, som där visades upp för mer eller mindre kritiska domare. Schäfergruppen dominerade och den norske domaren, revisjonschef Saxlund, tog sin uppgift synnerligen omsorgsfullt och det smått sensationella inträffade, att den segervane Nestor von der Natternburg bev slagen av två andra hundar! (Domarberättelser och prislister återfinnas på annan plats.) Även airedaletteriers voro talrikt representerade och här vann Red Robin Roederich en ganska övertygande seger och blev nu champion. Även bland tikarna gick den blå rosetten till en Roederich nämligen Rhapsodie in Red. I avelsklassen kunde Ch. Aislaby Bertric fullt separat jubileum i det hon för tionde gången erhöill första pris. I de övriga raserna var deltagandet inte stort. Särskilt frapperades man av, att boxern inte var talrikare representerad, ty den var ju förr en av våra pålitligaste utställningshundar.

På aftonen gav klubben middag på Palace Hotel. I denna deltog ett 60-tal personer, bland vilka märktes överste Grill, major Edström, professor Romdahl, Revisjonschef och fru Saxlund, fru Gerda Henckel, klubbens Stockholmsrepresentanter med civilingenjör Dahlin i spetsen m. fl. En hel del utställare hade också munnit sig och sedan man så småningom bänkats och sjungit en känd sång tog Göteborgsklubbens ordförande till orda och hälsade samtliga välkomna. Han uppehöll sig också en liten stund vid de gångna åren, som varit på gott och ont. Talare nr 2 var civilingenjör Dahlin, som till den föregående talaren, tullkontrollör Gottfrid

med utställning och uppvisning



Bojar av Trebergsklippan, SKKS 784 NN, erhöjll certifikat vid SBK:s utställning. Ägare: Polisman Gösta Holmgren, Göteborg.

Kummel, överlämnade klubbens förtjänst-medalj. Herr Kummel har bl. a. varit ordförande i den jubilerande klubben sedan den startades och är själv en av stiftarna. Sekreterare Hydén framförde så Bruks-hundklubbens välgångsönskan till avdelningen och Göteborgsklubbens f. d. mång-åriga sekreterare, herr Arne Wallin, gav en intressant historisk återblick. Dessutom talade major Edström om samarbetet mellan försvaret och de civila kennelorganisationerna. Revisjonschefen Saxlund talade om en domares vanskligheter och kom in på det tillfälle, då han första gången dömde i Sverige och alla glada minnen han hade härifrån. Bland andra talare märktes överste Grill, professor Rømdahl, herr Sandberg m. fl.

Efter middagen vidtog dans och i pauserna underhölls de närvarande av en del klubbmedlemmar, som sjöngo glada visor och nidvisor. Det är väl onödigt att påpeka, att Schäferhundvisan sjöngs unisont? En rolig nidvisa om en del av klubbens medlemmar var »Ros och ris», där var och en fick sin släng av slev. Telegram utväxlades med ordförandena i S. K. K. och S. B. K.

Gunnar Carlander.

Prisdomareberättelser:

Schäfer

Domare: O. Saxlund

Det var med stor glede og takknemlighet jeg mottok det ærefulle og i aller høieste grad interessante opdrag å fungere som dommer ved Svenska Brukshundklubbens utstilling i Göteborg i anledning 25-årsjubileet.

Jeg måtte jo uvegerlig tenke tilbake til året 1926, da jeg for første gang dømte i Göteborg og skapte sensasjon, ja like ut revolusjon.

Heldigvis blev både min bedømmelse og jeg selv forstått av de sportsmessige svenske brødre, og denne forståelse vant stadig i styrke og omfang.

Siden blev jeg mange ganger anvendt som dommer i Sverige, såvel i Stockholm som i Göteborg, og det har vært mig en kilde till megen glede å følge den store utvikling min kjære schäferhund har gjennomgått i Sverige.

Når jeg denne gang kom till Göteborg var det både med håb og forventninger, og til tross for at det gamle ordsprog sier: »Håb ei, så blir du ei skuffet», så blev jeg ikke skuffet, men begeistret og lykkelig.

Göteborgerne hadde nådd langt, meget langt på den riktige vei, som fører till lykke og tilfredsstillelse. Vakre og gode hunder, et udmerket avelsmateriale både hvad eksteriør og karakter angår.

En stor del av det gode resultat skyldes den høist prisverdige innsats som er gjort av Kennel av Trebergsklippan, idet den har æren av 5 — 1ste premier.

Denne kennels innehaver herr Herbert Börjesson opnådde da også i Uppfödareklass sin meget velfortjente 1.premie og ærespremie.

Før jeg slutter vil jeg få be klubbens medlemmer og utstillere om undskyldning for at jeg brukte så lang tid på min bedømmelse. Men saken er den, at jeg ikke vilde ta noen risiko for å dømme slik, at jeg selv ikke skulle føle mig overbevist om å ha truffet det valg, jeg efterpå kunne forsvare.

Og så en hjertelig takk till klubbens medlemmer og styre for all den elskverdighet og gjestfrihet som er utvist mot min hustru og mig, lyse minner vi alltid vil bevare i kjærlig erindring. En spesiell takk till min elskverdige ringsekretær herr B. Gustafsson for udmerket utførelse av sitt herv.

HUNDAR.

Ungdomsklass.

42. *Benn av Trebergsklippan.*
Eier: Herr Bengt Sporrøng. For kort, kort kryss, steile bakben, trippende bevegelser. 3.premie.

Öppen klass.

43. *Auto av Trebergsklippan.*
Eier: Herr Gösta Backer. En meget elegant hund med gode forhold og bra vinkler. Godt hode, pen overlinje og hale, gode bevegelser. Dessverre skjemmes hunden av fransk forstilling. 1.premie.
44. *Baré av Trebergsklippan.*
Eier: Sjukvårdare Sigfrid Svensson. Bra forhold og vinkler, bra dybde og front, ryggen litt senket. Nesen litt konveks, noget fransk forstilling. 1.premie.
45. *Barro av Åsabo.*
Eier: Herr Lars-Gösta Kettil. Litt lett, men bra forhold, pen overlinje og hale, godt vinklede bakben, der dog er noget kohaset. Forparten noget steil. 2.premie.
46. *Bojar av Trebergsklippan.*
Eier: Centralpolis Gösta Holmgren. En maskulin og mektig hanhund med glimrende lengde, og et herlig bryst både hvad dybde, front og forbryst angår. God overlinje, lend, kryss og hale. Hunden er godt vinklet både for og bak, men bakbenene er litt trangt stillet. Bevegelsene er dog retlinjete. Bra benstamme. 1.premie.
47. *Brix.*
Eier: Bageriidkare Nils Tingström. Noget kort, med kort kryss, steile bakben, noget kohaset. 3.premie.
48. *Cingar av Trebergsklippan.*
Eier: Köpman Josef Englund. Litt höibent, mangler muskulatur og fasthet, skyter rygg under bevegelse. 3.premie.
49. *Clan av Trebergsklippan.*
Eier: Herr Eino Kinunnen. Bra forhold, bra vinkler, bra dybde, bra front, men noget fransk forstilling, nesen litt konveks, halen bæres noget innrullet. 2.premie.
50. *Dover av Trebergsklippan.*
Eier: Droskägare Johannes Berndtson. En solid hund, men i korteste laget. Krysset noget kort og bakbenene kunne være bedre vinklet. Bra dybde og bra front. 2.premie.



Från jubileumsuppvisningen på Heden 9 maj 1943.

51. *Floky av Trebergsklippan.*
Eier: Herr Herbert Börjesson. En helt hvit hund isprengt med noen gulrøde hår. Nesen kjøttfarvet, klørne lyse. Skulderpartiet helt steilt, så manken kommer på nakken av hunden. Kort avskyttende kryss, bundne bevegelser. Ingen premie.
52. *Ch. Nestor von der Natternburg.*
Eier: Direktör Henrik Andreasson. En elegant, men for lett hanhund. God overlinje og hale, godt vinklede bakben. Brystet noget grunnt med manglende forbryst. Overarmen er for steil. Hodet noget smalt, men det står i forhold til hundens bygning forövrig, nesen litt konveks, bra hals. 1.premie.
53. *Rosenhovs Don.*
Eier: Herr Sigge Larsson. En langstrakt hund med bra dybde og front. God overlinje og hale. Bakbenene kunne være bedre vinklet. Bundne bevegelser baktill. 2.premie.
54. *Champion Rosenhov's Muck.*
Eier: Bagarmästare Erik Lennartsson. En maskulin og kraftig hanhund med udmerket dybde og front, bra vinkler. Halsen noget kort og hjortehalset. 1.premie.
55. *Rosenhovs Rapp.*
Eier: Fabrikör Oscar H. Andersson. Bra forhold, bra dybde, bra front, bakbenene noget steile og kohasete. På grunn av at bakbensbevegelsene var helt bundne kun. 3.premie.
56. *Toy av Vaktarbo.*
Eier: Biografägare Rudolf Wingård. For høi og spe, de bakre ribben for korte, helt steile bakben, dårlige bevegelser. Ingen premie.
57. *Varro av Åsabo.*
Eier: Maskinist Nils A. Nilson. For lett, bra forhold, bra overlinje og hale, godt vinklede bakben, men for smale lår, forparten steil, nesen noget konveks. 3.premie.
58. *Wulf.*
Eier: Fru Agnes Mörning. En svært lys hund av gammeldags type, hårlaget litt krøllet, fransk forstilling, bakbenene helt steile, dårlige bevegelser. Ingen premie.

59. *Zacko.*
Eier: Herr Bengt Thunblom. En høi og noget kort hund med helt steil forpart og fransk forstilling, steile bakben, krysset avskyttende, kohaset, noget lyse öine, Ingen premie.

TIKAR.

Ungdomsklass.

60. *Jana av Trebergsklippan.*
Eier: Herr Herbert Börjesson. Bra dybde og front, krysset noget kort og avskyttende. 2.premie.
61. *Thua av Trebergsklippan.*
Eier: Herr Herbert Börjesson. Steil bakpart, bundne bakbensbevegelser. 3.premie.

Öppen klass.

62. *Faiy av Trebergsklippan.*
Eier: Herr Herbert Börjesson. En tiltalende tisper med bra forhold og vinkler. Forpotene noget lange og blöte. Bakbenene noget kohaset. 1.premie.
63. *Hushagens Ariel.*
Eier: Köpman Erik Dahlgren. En tiltalende tisper med ganske bra forhold og vinkler. 2.premie.
64. *Hushagens Cora.*
Eier: Sjukvårdare Sigfrid Svensson. Noget høi og muskelfattig, bakbenene kunne være bedre vinklet, de bakre ribben for korte. 3.premie.
65. *Jori av Trebergsklippan.*
Eier: Herr Herbert Börjesson. En særdeles god tisper med bra dybde og lengde, gode vinkler, pen overlinje og hale. Nesen noget konveks, forpotene noget lange. 1.premie.
66. *Kuna av Trebergsklippan.*
Eier: Doktor Carl Nyström. En noget overforeddet type med sped benstamme. Dårlig forbryst, pen overlinje og hale, bakbenene udmerket vinklet, krysset noget kort. 2.premie.
67. *Lady.*
Eier: Köpman Henning Svensson. En sped, noget kort tisper med nogenlunde vinkler. 3.premie.
68. *Lola av Åsabo.*
Eier: Polisman Gösta Longard. En utartet type. Altfor sped, med lang spiss snute, helt steil forpart. 3.premie.

69. *Luna av Ulvebo.*
Eier: Direktör Henrik Andreasson. En edel, men samtidigt meget kraftig og knokkelför tisper med udmerkede forhold og vinkler. God brystdybde og front. God overlinje og hale. Vakkerert hode med vakker langstrakt hals. 1.premie.
70. *Penny (Dixy).*
Eier: Fru A. Eliasson. God brystdybde, bra front, bra overlinje, bakbenene noget kohaset og kunne være bedre vinklet. 1.premie.
71. *Rina av Trebergsklippan.*
Eier: Herr Karl Erik Larsson. Noget sped, forparten noget steil, forpotene lange, trår igjennem i håndleddene, bra overlinje, bakbenene bra vinklet. 3.premie.
72. *Sazza av Åsabo.*
Eier: Fröken Lola Levin. En noget maskulin og høi tisper, krysset hengende, bakbenene mindre godt vinklet. 3.premie.
73. *Tessy av Åsabo.*
Eier: Fabrikör F. Petterson. Ganske bra forhold og vinkler, pen overlinje og hale, nesen noget konveks. 1.premie.
74. *Champion Ziba av Trebergsklippan.*
Eier: Hemmansägare Henry Johansson. Hunden mötte i en helt sørgelig kondisjon, mager som sin egen skygge. Efter sigende skal den ha hatt 4 hvalpekull på rad. Bra lengde, udmerket vinklede bakben, brystet noget grunnt med manglende forbryst, knokkelbygningen sped, nesen lang og for spiss. Typen virker noget overforeddet. 3.premie.

HUNDAR.

Segrareklass.

46. *Bojar av Trebergsklippan.*
1.premie. Certifikat. Ærespremie.
54. *Champion Rosenhovs Muck.*
2.premie.
52. *Ch. Nestor von der Natternburg.*
3.premie.
43. *Auto av Trebergsklippan.*
4.premie.

TIKAR.

Segrareklass.

69. *Luna av Ulvebo.*
1.premie. Certifikat. Ærespremie.
65. *Jori av Trebergsklippan.*
2.premie.
62. *Faiy av Trebergsklippan.*
3.premie.
70. *Penny (Dixy).*
4.premie.

Brukshundsklass.

52. *Ch. Nestor von der Natternburg.*
1.premie. Ærespremie.
43. *Auto av Trebergsklippan.*
2.premie.
44. *Baré av Trebergsklippan.*
3.premie.

Avelsklass.

50. *Dover av Trebergsklippan.*
2.premie.

Uppfödareklass.

- Kennel av Trebergsklippan.*
Uppf.: Herr Herbert Börjesson, Nya Varvet. 1.premie. Ærespremie.
- Kennel av Åsabo.*
Uppf.: Direktör Henrik Andreasson, Möindal. 2.premie.

Airedaleterrier

Domare: Gerda Henckel

- Rustibus Roederich 1896 SS.**
Äg. Fru R. Sörvik, Göteborg. Mycket lovande 9 månaders unghund med bra resning. Huvudet är vackert och ögonen mörka. Kort rygg, bra ben och fötter, ännu något lösa. Bra päls och färg. Han är ännu för valpig och rörelserna äro ju också därefter. 1:a ukl., 1:a ökl., 4:e skl.
- Garry 887 TT.**
Äg. Herr Herbert Dahlgren, Göteborg. Hunden har vackra färger, men skallen är i bredaste laget, vackra ögon, något löst haiskinn. Bakdelen är för svag och svansen för lågt ansatt. Mindre goda rörelser. 2:a ökl.
- Jacki av Ringön 1679 SS.**
Äg. Ingenjör R. Langborg, Göteborg. En synnerligen god, stor och kraftig typ, den sanna brukshunden! Ädelt, vackert huvud med mörka ögon. Terrieruttryck. Bra kropp, ben och fötter. Bra hårlag, men färgen litet sofig. Rörelserna ej så goda, går för trängt bak. 1:a ökl., 2:a skl.
- Red Robin Roederich 340 RR.**
Äg. Juvelerare Bertil Carlsson, Kungälv. En strålande vacker hund med prima huvud, lång ädel hals, bra kropp, ben och fötter. Bra färg och hårlag. 1:a ökl., 1:a skl., cert. och championat, hp.
- Red Romani av Ringön 888 TT.**
Äg. Fru Kjaer, Göteborg. En mycket god hund med ett långt vackert huvud, mörka ögon och en ädel hals. Bra kropp och ben, något lösa fötter. Bra hårlag och vackra färger. Krok-svans. Ännu allt för muskelfattig och tanig, kan bli mycket bättre. 1:a ökl., 3:e skl.
- Roy av Ringön 889 TT.**
Äg. Lagerchef Georg Johansson, Landvetter. En rätt bra hund, huvudet kunde önskas längre och ögonen äro för ljusa. Ryggen är i längsta laget och benen äro litet tunna. Vål långa fötter. 2:a ökl.
- Tott 16 SS.**
Äg. Köpman Björn Oldfors, Göteborg. Vacker, men något klen byggd hund. Trevligt huvud med en ädel hals. Mörka ögon, kort rygg och vackra bogar. Bra hårlag. 1:a ökl.
- Dinah av Ringön 890 TT.**
Äg. Fru Nymansson, Agnesberg. En god tik med bra kropp och en vacker hals. Ögonen för ljusa och väl lösa armbågar, går för trängt bak. Bra färg och hårlag. 1:a ökl., 4:e skl.
- Mussi av Asabo 754 RR.**
Äg. Fröken Inga Claeson, Göteborg. Trevlig tik med en god kropp, ben och fötter. Huvudet är dock för kraftigt och ögonen för stora och ljusa. För lågt ansatt svans. Går för trängt bak. 2:a ökl.
- Peggy 309 TT.**
Äg. Köpman C. R. Berndtson, Göteborg. Tiken ville absolut ej visa upp sig, därför svårt att få en rätt uppfattning om henne. Huvudet är rätt vackert med mörka ögon. Synes lång i ryggen och öronen äro ostadiga. Hade tiken visat sig rätt, hade hon säkerligen gått högre. 2:a ökl.

11. Ragazza Roederich 1899 SS.

Äg. Her W. Boberg, Vaggeryd. Mycket lovande tik (9 mån.) med en stark, kort rygg, fint huvud och mörka ögon samt ädel hals. Bra bogar och ben. Fötterna ännu väl lösa. Har säkert framtiden för sig. 1:a ökl., 3:e skl.

12. Rhapsodie in red Roederich 951 RR.

Äg. Direktör T. Hellner, Göteborg. En liten men prima tik, utmärkt huvud, mörka ögon, som dock kunde vara mindre, bra öron, bett, kropp, ben och fötter. Bra rörelser. Vackra färger och bra hårlag. 1:a ökl., 1:a skl., cert. och hp.

13. Ricochette Roederich 929 SS.

Äg. Fru L. Lundberg, Göteborg. En mycket god ungtik, som dock ännu verkar allt för valpig och muskelfattig. Vackert huvud med mörka ögon och en ädel lång hals. Goda rörelser och prima hårlag. 1:a ökl., 2:a skl.

I avelsklass tävlade:

14. Ch. Aislaby Bertric 1315 MM.

Äg. Fru R. Sörvik, Göteborg, med följande avkomlingar: N:ris 1, 4, 11 och 12. En synnerligen vacker och ädel grupp, som skulle varit ännu mera tilltalande om hundarna varit litet större och kraftigare. 1:a och hp.

I uppfödcreklass tävlade:

Kennel Roederich.

Äg. Fru R. Sörvik, Göteborg, med N:ris 1, 4, 11, 12 och 13, samtliga första pristagare. En utomordentligt vacker samling ädla, långhövdade djur. 1:a och hp.

Boxer

Riesenschauzer

Rottweiler

Domare: Birger Dahlin

BOXER, gula:

15. Donna av Ringön 1671 SS.

Äg. Herr Gustav Andersson, Kungälv. En kraftig tik med bra rygg och vackra rörelser. Står bra. Vackra ögon. Bra huvud, men väl kraftigt för en tik. Vål mycket rynkor på nospartiet. 1:a ukl., 2:a skl.

16. Örbyhems Pearl 891 TT.

Äg. Polisman Arvid Saxling, Göteborg. En typisk tik med bra resning och rygg. Bra huvud och ögon. Vacker färg och mask. Vrider framfötterna utåt. Var ej till sin fördel, emedan hon var med valpar. 1:a ökl., 1:a skl.

BOXER, schäck:

17. Hillgårdens Arkimedes (Kim) 587 TT.

Äg. Fröken Hillevi Sandell, Lockarp. En typisk kraftig hund med god resning och bra rygg. Vackert huvud och hals samt goda rörelser. Vrider framfötterna något utåt. Synlig bindhinna. 1:a ökl. 1:a skl.

BOXER, tigrerade:

18. Axons Demon 1188 RR.

Äg. Polisman Arvid Saxling, Göteborg. En typisk hund med bra kropp och kraftig rygg och resning. Vackra ögon. Bra huvud men överläppen täcker ej fullt underläppen i munvinkeln. För mycket rynkor på nospartiet. Vrider framfötterna något utåt. 1:a ökl., 2:a skl.



Deltagare i S. B. K:s Göteborgsavdelnings dressyrkurs våren 1943.

19. *Champion Hassan 2493 PP.*
Äg. Herr Charles Henricson, Göteborg. En typisk kraftig hund med vackert huvud, men något tjocka kinder. Bra resning och rygg. Vackra ögon. Står bra på benen. Bra bröstdjup. 1:a ökl., 1:a skl., 1:a brkl. och hp.
20. *Kille 892 TT.*
Äg. Herr Bror Bernhardsson, Göteborg. Bra resning. Står bra på benen. Oädel huvud, ej tillräckligt utmejslat, och med tjocka kinder. För dåligt markerad pannansats. Vål lång rygg. Bundna rörelser bak. Synliga tänder. 2:a ökl.
21. *Tello av Vaktarbo 893 TT.*
Äg. Herr Gösta Nilsson, Göteborg. En kraftig hund med bra kropp, men väl lång rygg. Grovt huvud med väl lång nos och för svagt markerad pannansats. Halsskinn. 2:a ökl.
22. *Axons Densy (Pjascko) 1192 RR.*
Äg. Herr C. G. Åkerlöf, Göteborg. En högbent hund med rätt så bra huvud. Svag bakdel och sluttande kors. Vrider framfötterna utåt. 3:e ökl.
23. *Clenaux 894 TT.*
Äg. Stud. Rolf Kristensson, Partille. En liten tik med bra kropp och goda rörelser. Dåligt utmejslat huvud och synliga framtänder. 2:a ökl.
24. *Katja 895 TT.*
Äg. Inspektör Ivar Johansson, Sjövik. En tik med huvud av äldre typ. Vål lång nos. Hög bog. Dålig färg. Verkade nervös. Dålig kondition. För fet. 3:e ökl.
25. *Laddie av Boxerbo 1672 SS.*
Äg. Fru Ruth Myhrberg-Olsson, Göteborg. En vacker tik med vackert huvud och hals. Bra resning och utmärkta rörelser. God muskulatur. Står bra på benen. Något synliga framtänder. 1:a ökl., 1:a skl.
26. *Mitzie 2185 SS.*
Äg. Polisman Henning Karlsson, Agnesberg. En muskulös tik med goda rörelser. Dålig läpplinje. Ryggen nedsänkt bakom bogarna. För bred front. 3:e ökl.

RIESENSCHNAUZER:

33. *Jacki 81 TT.*
Äg. Herr Elon Ahlberg, Mälarhöjden. En kraftig hund med bra kropp och rygg. Bra strävt hårlag och skägg. Vackert huvud och tänder. Vänstra örat bäres snett inåt. För ljusa ögon. 1:a ukl., 2:a ökl.
34. *Gem av Lindby 2269 SS.*
Äg. Köpman H. A. Fogelberg, Malmö. En kraftig, väl stor hund, men med goda proportioner av god typ. Kraftig benstomme. Vackert huvud. Mörka, typiska ögon. Bra hårlag och skägg. Goda rörelser. En aning karp-rygg. 1:a ökl. 1:a skl., cert. och hp.
35. *Assie av Lindby 2814 PP.*
Äg. Banktjänsteman Karl Rosenqvist, Malmö. En typisk tik med utmärkta rörelser. Står bra på benen. Hårlaget kunde varit strävare och ögonen mörkare. 1:a ökl., 1:a skl., cert., championat och hp.

ROTTWEILER:

36. *Bergsätters Arco 2915 PP.*
Äg. Ingenjör Birger Nauckhoff, Nora. En mycket typisk, kraftig hund med goda rörelser och kraftig muskulatur. Vackert huvud och bra resning. Vål vinklade bakben, som nu äro fullt raka sedda bakifrån. Ögonen kunde varit en aning mörkare. 1:a ökl., 1:a skl., cert. och hp.
37. *Mark 897 TT.*
Äg. Polisman Arvid Saxling, Göteborg. En typisk, kraftig hund med bra benstomme och väl vinklade bakben. Bra huvud. Vål stor. Vrider vänstra framfoten något utåt. Halsskinn. 1:a ökl., 2:a skl.
38. *Roy 1453 RR.*
Äg. Herr Rudolf Renström, Tibro. En hund med bra rörelser, hårlag och färg. Vrider framfötterna utåt. Mjuka tassar. Trampar igenom fram. Huvudet kunde varit bättre utmejslat och ögonen mörkare. Halsskinn. 2:a ökl.
39. *Roy 615 SS.*
Äg. Fröken Wanda Andersson, Sävedalen. En typisk hund med vackert huvud. Bra front, Vackra ögon och tänder. Bra hårlag. Något stel bak. 1:a ökl., 3:e skl.
40. *Tarzan 898 TT.*
Äg. Banktjänsteman Gunnar Theander, Partille. En hund med bra kropp, och vackra tänder. Något hög bak. Nospartiet kunde varit bättre utfyllt. Nosppegeln delvis brun. Vitt i bröstet. 2:a ökl.
41. *Sessan 899 TT.*
Äg. Sjukvårdare Nils Dahllöf, Göteborg. En kraftig tik av god typ med bra hårlag och färg. Vål vinklade bakben. Bra huvud, men väl stora öron. Vål ljusa ögon. Står trångt fram. Verkade slö. 1:a ökl., 1:a skl.
75. *Lady.*
Äg. Polisman A. F. Ahlman, Göteborg. En livlig tik med vackra ögon. Svankryggad. Vål mörk i teckningarna. Sotiga tassar. 2:a ökl.

Collie

Domare: Axel Hellgren

27. *Hobby 610 SS.*
Äg. Redaktör Allan Svensson, Göteborg. En kraftig brukshundtyp med bra ben och fötter, bra bröst och bringa, mörka ögon och prima bett. En tand var dock utslagen. Utmärkt päls. Mycket marktrång fram och något kohasig. God karaktär. 1:a ökl., 2:a skl.
28. *Sandy 1547 RR.*
Äg. Frabrikör Hans T. Dohrman, Malmö. Också en kraftig brukshund med normala vinklar, bra ben och fötter, höger bak en aning felställd på grund av tidigare skada. Utmärkt bett och mörka bra ögon. Vacker päls. Något marktrång. Karaktären mycket god. 1:a ökl., 1:a skl., cert. och hp.

Dobermannpinscher

Domare: Einar Stohm

29. *Robb 189 TT.*
Äg. Tillskärare Olof Öhrn, Borås. Hunden var 10 mån. gammal och icke utväxt tillräckligt. Typen ganska god. Då hunden får växa ut i den ganska stabila benstommen bör den få ett annat utseende. Nu verkade den hög och ranglig, med svagt bröstdjup. Bra huvud och bett. Ögonen borde vara något mörkare. Något karp-ryggig och stel gång bak. 2:a ukl.
30. *Ch. Ahrola 878 SS.*
Äg. Polisman Arvid Saxling, Göteborg. Mycket ädel och elegant tik, god resning, vackert huvud, bra ögonfärg, god rygglinje, goda vinklar och bra gång. Om denna tik vore större och kraftigare, med grövre benstomme vore den idealisk. Nu är den för lätt för att kallas brukshund. 1:a ökl., 1:a skl., hp.
31. *Daina 896 TT.*
Äg. Stuveriarbetare Karl Falk, Göteborg. En liten svart tik med bruna tecken. Syster till föregående, välbyggd och väl hopkommen. Den är något mindre än Ch. Ahrola men väl så kraftig. Vål litet huvud, tillräckligt bröstdjup, god rygglinje, prima hår och färg, god gång. Tiken borde vara större för att kunna hävda sig som brukshund. Den var vid tillfället vid för högt hull. 1:a ökl., 3:e skl.
32. *Rita 1143 RR.*
Äg. Fru Eva Bråkenhielm, Skövde. Svart tik med bruna tecken, två år gammal. Den har utvecklat sig utmärkt på ett år sedan jag senast såg den. Tiken verkade nu full av kraft. Typen är utmärkt, god resning, vackert huvud, bra bett, prima kropp, med god rygglinje, god benstomme och bra gång. Hade den bruna färgen varit något mörkare, likaså ögonen, hade den segrat före Ch. Ahrola. Nu fick Rita nöja sig med 1:a ökl., 2:a skl. Då tiken var så nära att segra var även hon värd ett hp.

Till sist ännu en gång en uppmaning till uppfödarna av dobermannpinscher. Försök få fram en mera kraftig typ av hunden, som kan vara med i konkurrensen bland brukshundarna!

BOXERHUNDEN AXONS DUX 1190 RR,

2 cert., står till avelstjänst för lämpliga tikar. Hänvändelse till Herr W. Jähnert, Mössebergsvägen 11, Traneberg.
Tel. 26 18 40.

Brukshund- tävling i Gävle

söndagen den 16 maj 1943



Storartad anslutning vid Gävletävlingen.

På ovannämnda dag samlades en hel del hundfolk i den sköna naturen strax utanför Gävle. Någon stor tävling blev det inte, ty blott ett fåtal utbildade hundar från Stockholm deltog. Till anlagsprövningen ställde åtta förare med hundar upp — en boxer och sju schäfrar — samtliga från orten. Boxerhunden, som säkerligen har en god karaktär, kunde icke godkännas, därför att hans appell var sådan, där för hunden inte kunde av föraren hållas inom ett område i rimlig närhet av domarna. Schäferhundarna voro överlag mycket bra, och med dessa utfördes ett utmärkt arbete — deras karaktär var även av prima beskaffenhet.

En skyddshund, Ch. Lill Jack, dobermanpinscher, ägare och förare bagarmästare Oskar Adolfsson, Stockholm, ställde upp och erhöil certifikat för sina 591 ²/₃ p. Lill Jack är en liten »filur», som satte husses stabila lekamen i skakning, åtminstone vid tillfället, då Jack skulle ligga »plats». Appellen kan bli bättre. Visserligen kan han inte till följd av sin byggnad prestera den där eftersträvansvärda vackra och flytande gången, men han kan säkert utföra appellmomenten mera korrekt. Jack gjorde emellertid ett gott arbete.

Tre rapporthundar ställde upp i segrarklass, däribland Ch. Säterjäntans Pågen, som tyvärr inte klarade »budföringen», som bör påpekas var mycket krävande. Första sträckan avverkade Pågen på bästa

tiden, men sedan var det också slut. Övriga deltagare voro riesenschnauzern Prince, ägare och förare herr Isidor Karlsson, Stockholm, samt schäfertiken Aia, ägare och förare herr Melvin Svensson, Stockholm.

Prince segrade och erhöil certifikat för 449 ²/₃ p. Aia erhöil 446 ¹/₃ p., sålunda blott 3 ¹/₃ p. efter stjärnan Prince. Bägge hundarna prövades i vattenarbete, som gick bra. Hade Aia inte fuskat i momentet »stående», så hade hon utan tvekan vunnit tävlingen. Hon stannade korrekt på kommando »stanna kvar», men lämnade kort därpå platsen och följde efter husse.

Anlagsprövningen var som sagt »alla tiders» och placeringen blev — vi betygssatte på begäran proven — följande:

1. *Dux*, 578 PP. (Schäfer.)
Äg. Herr Holger Olsson, förare Fröken G. Tillman, var en kraftig, arbetsvillig och trevlig »jycke», som skulle kunna bli någonting extra. Utmärkt spårarbete och mycket god appell utan någon svag punkt. 182 ²/₃ p.
2. *Kay*, 363 SS. (Schäfer.)
Äg. och förare Kassör S. Öhman, var lika god som föregående och erhöil 179 p. Även här en hund att räkna med.
3. *Lissbos Sassa*, f. d. ²³/₇ 1941, (Schäfer.)
Äg. Musiker Ragnar Hansson, förare Kandidat Åke Hansson, var också bra och erhöil 178 ²/₃ p., blott en tredjedels poäng sämre än föregående.
4. *Bobbie*, f. d. ²/₇ 1942. (Schäfer.)
Äg. och förare Poliskonstapel K. E. Edberg, var inte i samma klass som föregående men ändå mycket bra och jämn samt blev godkänd i samtliga moment. Resultat 138 ²/₃ p.

5. *Ruster av Måndalen*, f. d. ¹⁷/₃ 1942. (Schäfer.)
Äg. och förare Målare Lennart Lund, erhöil 136 p. och blev godkänd i samtliga moment.
6. *Rana av Måndalen*, f. d. ¹⁷/₃ 1942. (Schäfer.)
Äg. och förare Montör Hj. Forsén, var en kopia av brodern men var icke som denne riktigt bevandrad i apporteringens finesser.
7. *Roy av Måndalen*, f. d. ¹⁷/₃ 1942. (Schäfer.)
Äg. och förare Herr Stig Persson, klarade allt gott utom apportering.

Ehuru anlagshundarna skötte sig utmärkt och gjorde granna prestationer, skulle det nog inte skada om någon »utsocknes» instruktör finge tillfälle att under ett par timmar träna Gävlehundarna och deras förare, ty det var trots allt en del »saker», som behöver rättas till. Vidare skulle en språkstund angående hundens exteriör och därmed sammanhängande avelsfrågor vara fullt befogad. Ordna den saken t. ex. en lördagskväll på höstkanten. Såsom fullmäktige och prisdomare fungerade herrarna Ekstedt, Friberg, Guldbrandson och undertecknad.

För visat intresse och för en bra ordnad tävling framföra vi stockholmarna till Gävleavdelningen vårt förbindliga tack.

På återseende

Sigfr. Sund.

Prisdomarnas ordförande.

TILL SALU

Stambokförda schäfervalpar efter Aseas Arno av Trebergsklippan, 94 RR och Tanja, 2602 PP, födda den 19 juli, svarta med bruna tecken.

KALKYLATOR C. HULTGREN
Östermalmsgat. 20 G 2 VÄSTERÅS Telefon 35556

SCHÄFERHUNDEN

Bojar av Trebergsklippan, 784 N. N.,

står till avelstjänst. Hittills utställda valpar efter Bojar hava erhållit pris i segrareklass.

GÖSTA HOLMGREN

S:t Sigfridsgatan 64 Göteborg Telefon 16 92 08

Från tävlingsfronten

1943

Nattävling i Helenelund den 22 april.

Nattävlingar börja på att bli allt mer populära, vilket det stora deltagareantalet vid den senaste nattävlingen ute vid klubbens sportstuga visade. Publikken var ej att klaga på, den hade mangrant infunnit sig. Tävligen som sådan var synnerligen intressant ur såväl publik- som domaresynpunkt vi fingo »se» våra fyrbenta vänner arbeta efter mörkrets inbrott och inför släakta »fyrar». Förr var det ju brukligt att de tävlande fingo använda ficklampor under sina strövtåg med hunden. Denna gång hade domarna beslutat att det skulle sparas på ljuset och inget ont i det. De tävlande skötte sig över lag alldeles utmärkt, kanske med undantag av sjukvårdshundarna, som nog hade behövt ett fosforserat bringsel till vägledning åt sin förare. Vi få hoppas att denna tävlingsform återkommer litet oftare, för jag tror att det är lika nödvändigt att träna hunden sedan skymningen inträtt, som under fullt dagsljus. Så medtag därför ficklampor nästa gång och välkomna åter. Prisutdelningen förrättades under angenäma former i klubbstugan, varvid de tävlande i tur och ordning fingo komma fram till prishordet och utvälja det pris de önskade erhålla.

PRISLISTA:

1. *Champ. Solåkers Pajas*, förare Herr Otto Arvidsson, Stockholm, 219 p.
2. *Champ. Arnolas Lona*, förare Herr Bror Wennström, Stockholm, 204 p.
3. *Charles Excelsior*, förare Fröken Ann-Mari Karlsson, Råsunda, 192 p.
4. *Arnolas Grip*, förare Herr E. Liljedahl, Sundbyberg, 182 p.
5. *Gynts Tusch*, förare Herr Nils Löwenborg, Stockholm, 162 p.
6. *Champ. Rudy of Lancershim*, förare Herr Gunnar Svensson, Nacka, 154 p.
7. *Ramonas Jack*, förare Herr Ragnar Jansson, Stockholm, 140 p.
8. *Loo*, förare Herr Tauve Andersson, Stockholm, 133 p.
9. *Roy*, förare Herr Erik Andersson, Sundbyberg, 123 p.
10. *Silva*, förare Fru Britt Hansson, Sundbyberg, 99 p.

U. F.

Uppsala den 2 maj.

SKYDDSHUNDAR.

Segrarklass.

1. *Ch. Ols Buster*, rottweiler. Ägare Herr Gösta Olsson, Ängby. 580 $\frac{1}{3}$ p. och hp. samt champ. cert.
2. *Nero*, schäfer. Ägare Herr A. Larsson, Uppsala. 483 $\frac{1}{3}$ p. och ep.
3. *Treu*, rottweiler. Ägare Herr E. Flodman, Uppsala. 457 $\frac{2}{3}$ p.

RAPPORTHUNDAR.

Segrarklass.

1. *Prins*, riesenschnauzer. Ägare Herr I. Karlsson, Stockholm. 500 p. och hp. samt champ. cert.
2. *Ch. Säterjantans Pågen*, schäfer. Ägare Fru A. Tilosius, Roslags Näsby. 473 p. och ep.
3. *Säterjantans Jaja*, schäfer. Ägare Fru B. Dählström, Stockholm. 372 $\frac{2}{3}$ p.

Högre klass:

1. *Robbin*, schäfer. Ägare Sergeant H. Wendin, Uppsala. 486 p. och hp.
2. *Negus*, schäfer. Ägare Med D:r K. Kjellgren, Uppsala. 468 p. och ep.
3. *Bonzo*, schäfer. Ägare Herr M. Holtz, Västerås. 451 $\frac{2}{3}$ p. och ep.
4. *Dolly*, schäfer. Ägare Herr L. Björklund, Västerås. 372 $\frac{2}{3}$ p. (Ej uppfl.).

Nybjörjarklass:

1. *Rigo*, boxer. Ägare Herr K. A. Hultgren, Västerås. 363 $\frac{2}{3}$ p. och hp.
2. *Chang*, schäfer. Ägare Herr A. Johansson, Västerås 354 $\frac{2}{3}$ p. och ep.
3. *Nalle*, schäfer. Ägare Herr U. Pettersson, Stockholm. 300 p. (Ej uppfl.).

P. Sundqvist.

Norrköping den 9 maj.

I. SKYDDSHUNDAR.

Segrarklass:

1. *Ch Ols Buster*, rottweiler. Ägare Herr Gösta Olsson, Ängby. 637 $\frac{1}{3}$ p. och hp samt bruksprovschampionat.
2. *Enghälls Buddy*, schäfer. Ägare Herr H. Widgren, Norrköping. 572 $\frac{2}{3}$ p. och ep.

Högre klass:

1. *Graff, schäfer*. Ägare Herr G. Gustafsson, Norrköping. 505 p. och hp. (Uppfl. till segrarklass.)

II. SPÄRHUNDAR.

Segrarklass:

1. *Jeff*, rottweiler. Ägare Herr H. Nyberg, Stockholm. 495 $\frac{1}{3}$ p. och hp. samt cert.

III. RAPPORTHUNDAR.

Högre klass:

1. *Jack*, AC R 242, schäfer. Ägare Fröken Margit Dahl, Norrköping. 337 $\frac{1}{3}$ p. och hp. (Ej uppfl.)

IV. GODKÄNDA I ANLAGSPROV.

- Tusse*, rottweiler. Ägare Herr Stig Altner, Norrköping.
Rasso, schäfer. Ägare Herr Gösta Brinér, Norrköping.
Norrma, schäfer. Ägare Herr G. V. Hallberg, Norrköping.
Timmis Mitzi, schäfer. Ägare Herr Rune Johansson, Norrköping.
Harras, schäfer. Ägare Herr Alve Karlsson, Norrköping.

P. Sundqvist.

Helenelund den 23 maj.

RAPPORTHUNDAR.

Nybjörjarklass:

1. *Polly*, airedaleterrier. Ägare Herr Sven Pettersson, Stockholm. 364 p. o. hp. Uppfl. till högre klass.
2. *Gynts Kascha*, schäfer. Ägare Fru Elsa Persson, Älvsjö. 324 $\frac{2}{3}$ p. och ep. Uppfl. till högre klass.

Högre klass:

1. *Rigo*, boxer. Ägare Herr Åke Hultgren, Västerås. 515 $\frac{1}{3}$ p. och hp. Uppfl. till segrarklass.

Segrarklass:

1. *Prinz*, riesenschnauzer. Ägare Herr Isidor Karlsson, Stockholm. 425 $\frac{1}{3}$ p., hp. och cert. Vandringspris. (Fru Herolds vp.).
2. *Ch. Solåkers Pajas*, schäfer. Ägare Herr Otto Arvidsson, Stockholm. 419 $\frac{2}{3}$ p. o. ep. Vandringspris. (Filmstadens Kello's.)
3. *Aia*, schäfer. Ägare Herr Melvin Svensson, Helenelund. 413 $\frac{2}{3}$ p. och ep.

SJUKVÅRDSHUNDAR.

Högre klass:

1. *Lo*, dobermannpinscher. Ägare Herr Tauve Andersson, Sundbyberg. 410 p. och hp. Uppfl. till segrarklass.

Segrarklass:

1. *Ch. Rudy of Lancershim*, dobermannpinscher. Ägare Herr Gunnar Svensson, Nacka. 387 $\frac{2}{3}$ p., hp. och cert. Vandringspris. (Lilla Silowska Kannan.) Stockholm den 25 maj 1943.

U. Friberg. Axel Hellgren. Per Sundqvist.

Göteborgsavdelningens vartävling vid Rönö utanför Alingsås den 30 maj.

SKYDDSTJÄNST.

NYBÖRJARKLASS:

1. *Jackie*, äg. o. förare Herr Sture Hellström, Uppflyttad till högre klass. S. B. K:s Hp. 413 ²/₃ p.
2. *Baré*, äg. o. förare Sjukvårdare Sigfrid Svensson, Uppflyttad till högre klass. S. B. K:s Hp. 413 ¹/₃ p.
3. *Sazza*, äg. o. förare Fröken Lola Levin, Godkänd, Ej uppflyttad. S. B. K:s Hp. 322 p.
4. *Tarzan*, äg. o. förare Bankljänsteman Gunnar Theander, Godkänd, Ej uppflyttad. S. B. K:s Hp. 308 ¹/₃ p.
5. *Senta*, äg. o. förare Herr Axel Bergstrand, Godk. Ej uppflyttad. 304 ¹/₃ p.
6. *Rapp*, äg. o. förare Fabrikör Oscar H. Andersson, Godkänd, Ej uppflyttad. 267 p.
7. *Laddie*, äg. Fru Ruth Olsson, förare Yrkeslärare Axel Fihn, Godkänd, Ej uppflyttad. 263 ¹/₃ p.

HÖGRE KLASS:

1. *Steij*, äg. o. förare Herr Theodor Johansson, Uppflyttad till segrareklass. S. B. K:s Hp. 515 p.
2. *Tessy*, äg. Fabrikör Frithiof Pettersson, förare Herr Henning Karlsson, Godkänd. S. B. K:s Hp. 436 ²/₃ p.

SEGRAREKLASS:

1. *Wulf*, äg. o. förare Fru Agnes Mörning, Godkänd för championatcertifikat. S. B. K:s Hp. 2:dra inteckningen i klubbens vandringshorn, 624 p.
2. *Zacko*, äg. o. förare Herr Bengt Thunblom, Godkänd. S. B. K:s Hp. 1:sta inteckningen i klubbens vandringspokal. 598 p.
3. *Björn*, äg. o. förare yrkeslärare Axel Fihn, Godkänd. 576 ¹/₃ p.

Inga priser eller vandringspris utdelades i rapport- eller spårtjänst då inga hundar blevo godkända.



Höstens tävlingsprogram

1943

Helenelund.

Skydds- och sjukvårdshundar, söndagen d. 12 september med samling kl. 8.

Funktionärer:

Fullmäktig: Överkonstapel E. Stohm. Tävlingsledare: för skyddshundar. Överkonstapel S. Sund.

Tävlingsledare: för sjukvårdshundar. Kamrer P. Sundqvist.

Domare: för skyddshundar. Fotograf U. Friberg ordf., Verkmästare E. Guldbbrandsson och herr A. Rosell.

Domare: för sjukvårdshundar. Professorskan T. von Post ordf., Ingeniör G. Ekstedt och herr J. Widlund.

Spår- och rapporthundar, söndagen den 26 september med samling kl. 8.

Funktionärer:

Fullmäktig: Kommissarie O. Amundsson. Tävlingsledare: för spårhundar. Överkonstapel S. Sund.

Tävlingsledare: för rapporthundar. Köpman A. Hellgren.

Domare: för spårhundar. Herr G. Olsson ordf., fröken R. Ekstedt och Tjänsteman A. Angmar.

Domare: för rapporthundar. Kontorschef Th. Berneck ordf., Sekreterare S. Hydén och Fotograf U. Friberg.

Helenelund

den 3 juni.

SPÅRHUNDAR.

Segrarklass:

1. *Dixa*, schäfer. Ägare Herr H. Gehlin, Uppsala. 536 ¹/₃ p. och hp. samt ch. cert.
2. *Jeff*, rottweiler. Ägare Herr H. Nyberg, Stockholm. 526 ¹/₃ p. och hp.
P. Sundqvist.

Godkända i anlagsprov vid Helenelund den 23 maj 1943.

Graff, 645 PP., schäfer. Ägare Fröken Lydia Ahlgren, Stockholm.

Lill-Jaja, schäfer. Ägare Herr N. Gustafsson, Stockholm.

Perry Excelsior, 581 SS. Ägare Herr T. Klein, Stockholm.

Zorio, airedaleterrier. Ägare Herr Lindeqvist, Stockholm.

Trottens Tablett, airedaleterrier. Ägare Fru Alice Svensson, Stockholm.

Gulli 644 SS, dobermann. Ägare Fru Edith Söderström, Stockholm.

Henning Gelin, Uppsala, med *Dixa*, 1:a pris i spårhundgruppen.

Västerås.

Samtliga grupper: söndagen den 10 oktober.

Funktionärer:

Kontorschef Th. Berneck, Verkmästare E. Guldbbrandsson, Köpman A. Hellgren, herr G. Olsson, Överkonstapel S. Sund och Kamrer P. Sundqvist.

Årets rikssegrarpov

går av stapeln vid Helenelund söndagen d. 17 oktober med samling kl. 8.

Funktionärer:

Fullmäktige: Civilingenjör B. Dahlin och Direktör O. Björklund.

Tävlingsledare: för skydds- och sjukvårdshundar. Herr G. Olsson.

Tävlingsledare: för spår- och rapporthundar. Kamrer P. Sundqvist.

Domare: för skydds- och sjukvårdshundar. Verkmästare E. Guldbbrandsson ordf., Sekreterare S. Hydén och Kontorschef Th. Berneck.

Domare: för spår- och rapporthundar. Köpman A. Hellgren ordf., Överkonstapel E. Stohm och Tjänsteman A. Angmar.

Anmälningar, åtföljda av startavgift, insändas till Verkmästare E. Guldbbrandsson, Birkag. 10. Tel. 306606 (Klubbens postgiron:r 158283.)

För tävlingen den 12 sept. *senast* måndagen den 6 sept., för tävlingen den 26 sept. *senast* måndagen den 20 sept.

för tävlingen i Västerås den 10 okt., *senast* måndagen den 4 okt. för rikssegrarprovet den 17 okt. *senast* lördagen den 2 okt.

Startavgifter: Nybörjarklass Kr. 10:—, Högre klass Kr. 12:— och Segrarklass Kr. 15:—.

Reservation för event. förändringar i funktionärsstaben.

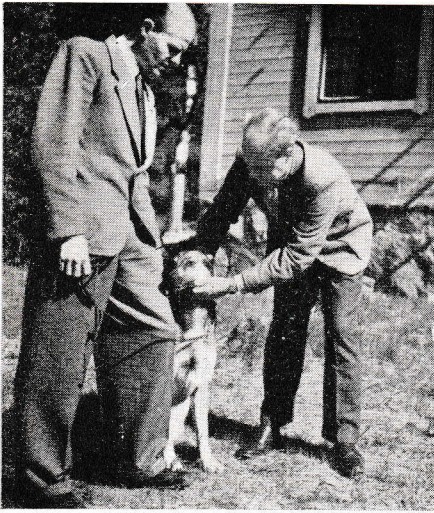
Anlagsprov kunna avläggas vid tävlingen i Helenelund söndagen den 12 sept. samt vid Västeråstävlingen den 10 okt. — *Anmälningar* senast d. 9 sept. resp. den 7 okt. — *Startavgift* Kr. 5:— jämte deposition av Kr. 5:— för icke stamboksförd hund.

Under förutsättning att ridhuset å Karlberg får disponeras äro höstens appelldressyrkurser avsedda att börja: Kursen för brukshundar: fredagen den 17 september.

kursen för sällskapshundar: torsdagen den 16 september.

Anmälningar om deltagande göres hos Verkmästare E. Guldbbrandsson (adress och telefon: se ovan) samt hos Köpman A. Hellgren, Skånegatan 87, tel. 41 27 92.

Bruksprovskommittén.



— veterinär Wiridén är alltid redo att hjälpa till när hans stora sakkunskap påkallas.



— SBK:s allt i allo, sekreterare Sven Hydén. Vad Hydén ej vet om hundar och organisation vet ingen annan heller. En hundra procentig arbetskraft inom hundvärlden. Att han bara orkar!



— Melvin Svensson, stugfogden på Kista, är en bland dem som aldrig säger nej, när det gäller att hjälpa till.

Bild

av Ose



— Södertäljeavdelningen var representerad genom fru Palm med Warga i anlagsprov.



— G. B. Gustafssons segerrika Champ. Foya tillhör våra allra främsta hundar.



— intresserade åskådare följa hundarnas arbete under spårarbetet.



— Ernst Guldbrandson, skattmästare, tävlingsledare, domare, instruktör och bussig kamrat, ligger jämt i selen för våra hundar och vår klubb.

apsodi

Sjörklund



Eric Sundqvist med champ. Vinland Wixen, Bruks- hundklubbens bästa airedaleterrier, specialist på rapportföring.



— här är kriget i full gång efter det plötsliga överfallet. Champ. Ols Buster är inte lätt att tas med.



— ett friskt och hurtigt gäng spårläggare och figuranter. Från vänster: Melvin Svensson, Oscar Adolfsson, Fritz Thelander, Ragnar Jansson, Gunnar Svensson, Bror Larsson och Erik Karlsson.

Da jeg under mit nuværende opphold i Stockholm, besøkte Svenska Kennelklubbens Utstilling 29 mai i år, var jeg så heldig, at av dommeren ved ovennevnte utstilling, for Dobermann og Rottweiler, Herr Anton Angmar, å få en innbydelse å overvære en brukshundstävling på Helenelund, Kristi Himmelfartsdag.

Dette blev, om jeg må si en behagelig overraskelse. Jeg visste at våre Svenske kolleger i Brukshundklubben var langt fremme, når det gjaldt dressyr og organisasjon, men neppe trodde jeg, at de var så langt fremskredne, slik at det nærmest grenset til det fullkomne, om jeg må si, efter våre Norske begreper.

selvfølgelig umulig for oss hundefolk, og drive våre treninger og konkurranser som før krigen. En del av våre beste brukshunder blev også for ca. 1 1/2 år siden beslagtaget av okkupasjonsmakten. Det var et smærtelig tap for de hundeeiere det gikk ut over, og også et tungt tap for vår brukshundbestand. Det utspant sig hjärteskjärende sener på Akershus Fästningsplats, da ca. 100 hundeeiere fikk ordre om å møte frem med sine hunder till »Prüfung» for de Tyske Myndigheter. Det blev i de följende dager beslagtatt ca. 50 hunder. Vi hundefolk vet jo hvordan det föles, när vår beste venn blir tatt ifra oss, for muligens aldrig mere å få se den igjen. Dette

sig imellem välger formann og sekretär. Det avholdes 1 ärlig fällesutstilling for vakt og selskaphunder, hvortil også andre hunderaser, undtat jagende hunder blir innbutt. Denne utstilling holdes helt uavhängig av N. K. K., men skal dog godkjennes av denne, derfor blir også N. K. K.'s utstillingsregler benyttet. Disse utstillinger er altid meget populære, og vi har ofte en utstillerdeltagelse på mellem 2 a 3 hundrede. På utstillingsplassen efter bedömmelse og prämieutdeling, holdes alltid forskjällige brukshundopvisninger, hvilket også väcker stormende jubel, blandt de mange hundrede begeistrede tilskuere.

En norsk kennelman på besök vid Helenelund

Jeg må i første rekke få lov å takke Hr. Direktör Oscar Björklund, og Hr. Sekretär Sven Hydén for de utförlige opplysninger jeg fikk om Brukshundklubbens organisasjon i sin helhet, samt det gjennomförte tävlingsprogram.

Jeg sat den 8 april 1940 om aftenen i Norsk Kennel Klubb's Råd, som representant for Norsk Dobermannpinscherklubb, og hollt da på med å anerkjende det Svenske program for brukshunder, da flygalarm gik et kvart over ett på natten, den 9 april. Det blev som bekjendt krig i Norge, forhandlingerne blev avbrutt, og henlagt inntil videre, for igjen å kunne opptages, til efter krigen var over.

Det var for mig en utsökt glede og fornöielse, å kunne overvære en tävling over det program, som vi for ca. 3 år tilbake hollt på å godkjenne i Norge. Og när jeg dertii fikk se, en så flott samling vell dresserte brukshunder, gå igjennem dette, forsävidt vanskelige program med en sådan lekende letthet, forstod jeg att vi brukshundefolk hjemme i Norge har mange hårde treningstimer forran oss, för vi kommer dit, hvor Dere er idag. Efter eget selvsyn for noen år tilbake, og efter flere års tidligere kontakt med Tysk Brukshundvesen, tör jeg påstå, att Dere i Sverige, står fullt på höide med det Tyske. Den nuværende situasjon i Norge, gjør det

ovennävnte, ifölge med den prekäre matsituasjon, har gjort det meget vanskelig for oss, men forhäpentlig retter det sig snart.

Organisasjonsmessig er vi i Norge, omtrent i samme stilling som Sverige var for endel år tilbake. Enhver hunderase har sin Spezialklubb. Disse er igjen tillsluttet N. K. K. (Norsk Kennel Klubb) som moderklubb. Enhver Spezialklubb, som teller over 50 medlemmer, har en representant i N. K. K.'s -Råd-. Som Kennelklubbens representant i Rådet, fungerrer N. K. K.'s Formann. Dette Råd er igjen inndelt i 3 klasser. Kl. A. Jagende hunder, Kl. B. Brukshunder, Kl. C. Selskaphunder. Ved Rådsmöter i de forskjällige klasser, sitter foruten spesialklubbenes representanter, også N. K. K.'s representant.

Spezialklubbene for Boxer, Dobermann, Riesenschнауzer, Rottweiler, og Schäfer, har for 15 år tilbake, dannet en fälleskommité eller närmere kallet en Sammensluttning, hvis formål er Fälleskonkurranser (gemensamme brukshundtävliger), samt utstillinger for vakt og selskaphunder. Denne kommité består av 1 representant av hver av de tillsluttete spesialklubber, hvor de

Denslags opvisninger har det tillfölge, att almenheten og den ofte arge hundekritikker, får öinene opp for en velldressert hunds gode sider, og den i öinefallende gode kontakt mellem förer og hund. For det er presis i Norge som her i Sverige, att det finns desvärre, så altfor mange hundehatere, og det er nettop disse som skal omvendes. Dette er som vi vet uhyre vanskelig, for her nytter ingen talemåter. Hundehateren finner alltid et påskudd for sin oppfatning. Her må handling til, og denne må hunden selv prestere i samband med föreren. Hvis sisstnevnte passer sin hund og lar den få den opdragelse, han eventuelt ville gi sine egne barn, ville alle hundehaterne sägottsom forsvinne.

Spezialklubbene hver for sig, avholder flere Skyds, Spår, Löp, Sanitetstävlinger i löpet av året, og utpå hösten deltar disse i en fälleskonkurranse. I denne deltar 5 hunder av hver rase, men hvor kun de 3 beste sammenlagt av disse, teller ved sluttresultatet. De deltagende hunderaser i denne fälleskonkurranse, har som oftest bestått av Dobermann, Rottweiler og Schäfer, men tilslutningen blir nokk betraktelig större efter krigen. Til denne kon-

kuranse er det oppsatt flere vandre-pokaler og individuelle præmier, og konkuransen har været så skarp, at det differerte bare 2 points av sammenlagt 360, mellem Schäferne som gikk av med seiren, og Dobermannpinscherne som blev nr. 2. Rottweilernerne har i de sidste års konkurranser holdt sig på jumboplassen, men det kan kun tilskrives denne spesialklubb manglende interesse og træning.

Programmet for denne konkurranse består av følgende.

Lineføring.

Fri ved foten.

Apportering.

Dækkning (bli liggende).

Hoppning 2 m.

Finne nedgrevd gjenstand 15×15 m.

Sporsökning ca. 500 m. 2 tim. gammelt.

Innkalling av frittlopende hund.

Da dette er ett forsåvitt lett program, var det oppsatt med det for öie, å få vekket interessen for deltagelsen. Dette viste sig også å helle stikk. Derrimot blev det innskjarpet dommerne, å dømme meget strängt, så den minnste slarv eller forseelse fra fører eller hund, gav et stort fratrukk i points. Dette resulterte i, at førerne kom til konkurransene med dyktige veltrenede hunder, og konkuransen i sig selv blev et stort publikumsnummer, med flere hundrede interesserte og beundrende tilskuere, som også gjorde et gott inntrykk på det store publikum.

Hundelöp er en gren av hundesport som Norsk Dobermannpinscherklubb har introdusert i Norge for mere enn 20 år tilbake. Disse löp som avholdes på Bjerke Travbane, har alltid stor deltagelse, og er blitt en virkelig attraksjon. Löpene foregår selvfølgelig uten totalisator, da dette er forbudt i Norge. Hundene starter i mekaniske startkasser, og distansen varierer fra 150 til 500 meter, i hennhold til de forskjellige klasser. Löpet foregår på følgende måte. Hundene blir satt inn i sine startkasser, hvis sprinklete döer gir hundene fritt utsyn over banen. Førerne springer fra startkassene mot mål signaliserende til sine hunder, og da disse nærmer sig målsnoren, blir det gitt et signal till starteren, som utlöser en mekanisme og som har tilföolge at döerne springer opp, samtidigt som et signalflegg faller ned, som tegn til tidtagerne å trykke sine klokker.

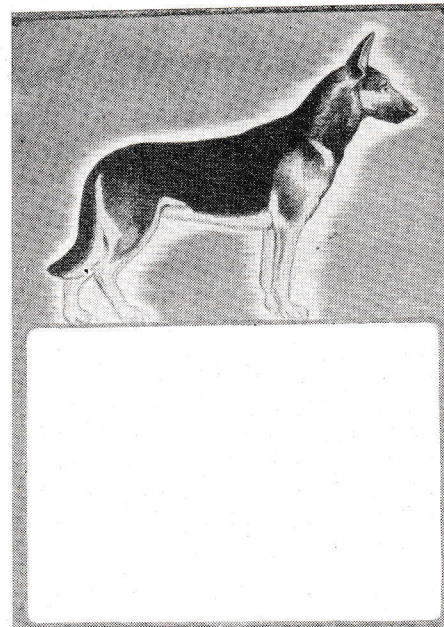
Förerne fortsetter over mål, og disse blir snart tatt igjen av sine hunder, som imellemtiden har passert målsnoren, hvor tidtagerne allerede har notert tidene på de forskjellige nummererte hunder. Rekorden på 150 meter er 11,2 sec., hvilket sier ikke så lite. Det foregår også handicap löp, likeså blir det oppsatt præmier for de forskjellige klasser.

Sanitets konkurransene har i de seneste årene för krigen gjort stor fremgang, men krigen satte også en stopper för dette. Generalstaben, det vil si den gamla Norske, oppsatte årlig pokaler, för å oppmuntre spesialklubbenes medlemmer til å trene å konkurrere, för derved å ha et så stort antal sanitetshunder som mulig, til reserve i påkomne tilfelle. Det blev arbeidet ganske intenst med dette en tid, og Norsk Dobermannpinscherklubb har faktisk ären av, at så gott som alle sanitetshunder i Norge er Dobermann. Efter de erfaringer vi har hatt i Norge i henhold til sanitetshund arbeide, våger jeg å kunne påstå at Dobermann er den hunderase som besst egner sig til dette bruk. De samme erfaringer har de hatt både i Tyskland og Österrike. Vi arbeider efter det Tyske program för sanitetshunder, og har i flere tilfelle nått til meget gode resultater. Vi har ved flere anledninger fått tillatelse av politiet å benytte våre sanitetshunder til å eftersöke personer, som har gått sig vill i skogstrakter, hvor anmeldelse er kommet för sent, til å benytte sporhunder. Disse har ved flere tilfelle i de senere år, reddet et stort antall, særlig kvinner og barn, og har ofte i dagspressen fått en meget rosende og lovende omtale.

I et tilfelle blev en 6 års gammel pike, funnet 12 kilometer fra sit hjem, som lå i et stort skogsdistrikt, efter närmere 48 timers fravär. Hun var da meget medtat när hunden fantt henne, efter 2 timers ihärdig rundering. Hun blev i allefall reddet, og kom sig meget snart efter den, för den 6 årige farlige og lange spatsertur.

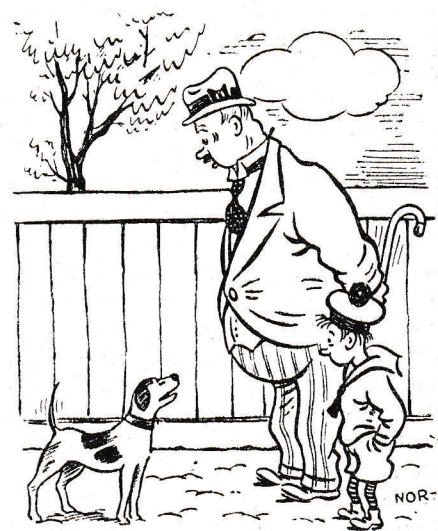
Jeg vil gjerne få slutte med å ønske, at vi brukshundefolk i Sverige og Norge efter krigen, måtte komme i närmere kontakt med hinanden, för derved å kunne utäske våre felles syn og meninger, tillbeste för fremtidig samarbeide för hundesaken her i Norden.

J. M. S.



Använd S. B. K:s egen affisch vid tävlingar och prov!

Till S. B. K:s medlemmars förfogande finnes numera en affisch utförd i 4-färgstryck, storlek 70×50 mm. Enligt avbildningen finnes utrymme för påtryckning av den text, som kan komma till användning vid varje särskilt fall. Priset för affischen är 50 öre per styck och den kan rekvireras från Sekretariatet, Linnégatan 25, Stockholm. -Rekvirerat antal exemplar expedieras mot postförskott plus porto.



— Klappa jycken, fassan, få se om han bits!!

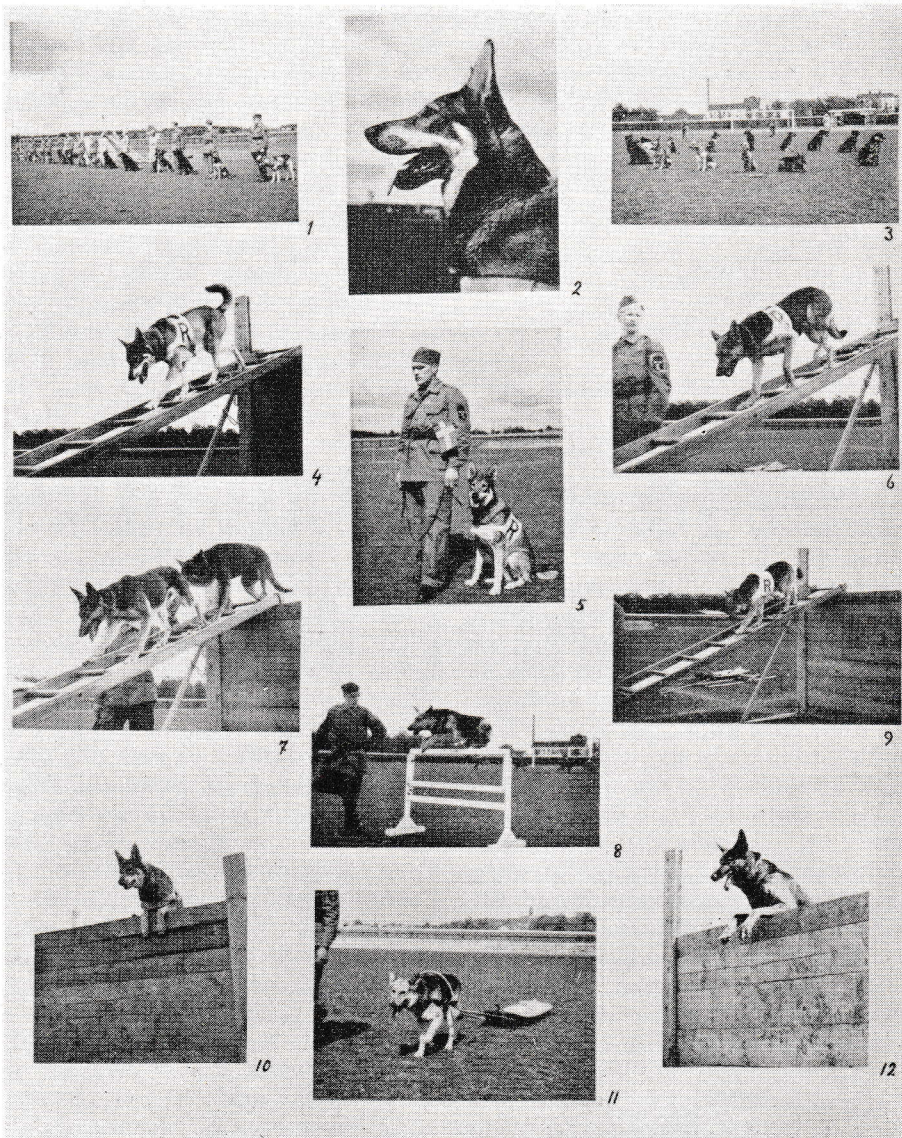
Hunduppvisning på Enavallen

Förtjust publik

och säkra hemvärnshundar

Västerås hemvärn hade söndagen den 16 maj i samarbete med Enköpings hemvärn arrangerat en uppvisning av hemvärnshundar på Enavallen. Västeråstruppen, som leddes av polisman Mårtensson, Västerås, medförde sammanlagt 16 hundar, av vilka tre fördes av lottor, och i den stort upplagda dressyruppvisningen deltog lika många hundförare. I det vackra söndagsvädret blev publikanslutningen glädjande stor — läktaren var fullsatt, och i allt torde väl drygt femhundra personer räknats in, när hundförare och hundar ställde upp i linje på planen framför läktaren och avlämnades till hemvärns-officern i Uppsala inskrivningsområde, kapten R. Abraham. Denne uttryckte sin glädje över att uppvisningen kommit till stånd, närmast som ett led i propagandan för utbildande av flera brukshundar för hemvärnets räkning.

Uppvisningen inleddes med ett anförande av truppledaren, polisman Mårtensson, som i korta drag redogjorde för krigshundens historia — som räknar sina modiga tusen år — och detaljerna vid dressyren. Hemvärnshundarna är i olikhet med flertalet arméhundar huvudsakligen avsedda som bevaknings- och patrullhundar, men det är givetvis inget hinder att utbilda dem vidare för rapportföring, ammunitionstjänst, spårtjänst o. s. v. Hundarnas ägare, som naturligtvis inte mista äganderätten till sina djur, få samtidigt dessa gratis dresserade. Övningarna pågå tre dagar i veckan, och varje hund har sin bestämda hemvärnsman till förare. Att utbildningen är ganska krävande, bevisades inte minst av det följande programmet, som omfattade en hel rad ganska invecklade dressyrunummer, där flera hundar visade prov på ganska häpnadsväckande lystringsförmåga och intelligens — på publikens förtjusning kunde man i varje fall inte ta fel, och applåderorna smattrade lätt. Imponerande var inte minst det sublima lugn, med vilket de flesta hundarna genomförde sina »nummer» trots en givetvis rätt orolig omgivning och de nervpåfrestande inslag som skottlossning o. d. innebar — en krigshund måste givetvis också vara »skottfast». Först och främst utmärkte sig väl ett par schäfrar, som tidigare visat framstående egenskaper och tagit pris vid rapporttävlingar i Uppsala nyligen — den grå »Chang» och den gula »Bonzo» — respektive tät- och köhund vid inmarschen, men publiken uppskattade också hörbart de små pigga boxerhundarnas energiska prestationer, och de tunga rottweilerhundarna, som trots sin tyngre kroppsbyggnad klarade hindren nästan lika elegant som de lättare schäfrarna.



Uppvisningen omfattade både — för att tala med exercisreglementet för tvåbenta militärer — Ex. I, II och III, d. v. s. formell exercis och tillämpandet av kunskaperna vid taktiska övningar. I den formella exercisen ingick bl. a. linförlighet, fritt följ — d. v. s. utan koppel —, lyd-nadsprov vid kommando till sittande, stående och liggande, krypande förflyttning, platsläge och inkallande från platsläge, och i »Ex. II» gång på stega, fritt hopp över häck, strömhopp över häck, appar-tering, formering i ring m. m. I de praktiska tillämpningsövningarna fick man bl. a. se spårning, pulkakörning, släpkörning, rapportföring — allt med uppvisande av perfekt skottfasthet. Hundarnas skicklighet och iver att visa vad de kunde var tydlig, och att en och annan yngre för-

måga blev förvirrad och klickade i någon detalj förryckte inte det imponerande helhetsintrycket av utomordentlig dressyr och gott samarbete mellan hund och förare.

Avslutningsvis fick man även se en liten entréuppvisning av fyra Enköpingshundar med förare, ledda av handlande Otto Nyström. Dressyren för de fyrbenta deltagarna hade endast pågått en vecka, men de visade i alla fall gott gry, och i det avslutningstal, som kapten Abraham höll efter avtackningen uttryckte han också sin belåtenhet med att arbetet på att skapa fram en hemvärnshundkår även i Enköping redan startat och burit resultat.

Det ekonomiska resultatet av uppvisningen gick helt till Norgehjälpen och gav 200:— kr. i netto.

Gaut.

Tjafs gör sin värnplikt.

Hej du,

det var längesen jag skrev, men Du har ju haft semester, så jag har inte vetat var Du fanns. Man går och blir en lathund just nu, för vi har skördepermis på regementet, men vi hundar gör ju ingen nytta i skördearbete tycker dom, så vi får vila oss. Chefen kallade upp oss en dag och sa: »Reservhundar, jag har skrivit till era hem och sagt att ni kan få permis på två veckor, om de vill ha hem er. De flesta får nu fara hem i morgon. Du Tjafs kan stanna kvar, jag vill tala med dej». Jag blev skraj, för jag hade varit ihop med en schäfer, som var oppkäftig, så han blev lite trasig här och var. Men chefen är hygglig, han låtsades som ingenting om det, i stället sa' han: »Din tant är tydligen inte hemma, för hon har inte svarat. Så du får väl gå kvar här i hundgården, fastän dom andra far hem.» Den kvällen var jag ledsen. Hade man inte varit karl och militär, så hade man nog lipat lite sen man kommit in i boxen och stängt om sig. Detta om detta.

Nu börjar man likna en rapporthund. Jag går med rapport på rätt långa sträckor, men hur långa får vi inte skriva, för det är hemligt. Vi går genom eld och vatten, ingenting får hejda oss, hinder och taggtråd, gravar och åar och artillerield måste vi forcera, och det börjar bli väldigt spännande. När den ena föraren släpper en med rapporthalsan i halsbandet och kommanderar »marsch, marsch», så sticker man iväg genom geografien till den andre föraren, och då får ingen katt eller söt hundflicka i världen locka en från den smala vägen, det kan ju gälla liv och död, seger eller nederlag för ens förband. Minns du rapporthunden Raimo, som arbetade på Karelska näset under vinterkriget? När jag springer rapport, tänker jag på honom, när han rusade genom artillerield och en granat slog ner framför honom. Han kastades åt sidan och miste medvetandet. Efter tio minuter reste han sig, skakade på sig, kom ihåg sin uppgift och fortsatte mot målet som skjuten ur en kanon. Hans meddelande var av avgörande betydelse, och han räddade situationen. Det är en sån rapporthund man vill bli förstår du. Men det är svårt, en annan är ju svag i anden, faller lätt för trevliga lukter på vägen, och ser man en hare, så är man såld. Men vår gamle furir, som vi avgudar, han säger: »Hundar, frestelser är till för att övervinnas, går ni rapport, så går ni rapport och ger ni sjutton i katter och harar. Fosterlandet väntar att varje arméhund gör sin plikt, hör sen.»

Du förstår, en annan, som är airedale-terrier, har lite särskilt besvärligt. Schäfrarna själva tror ju att ingen annan ras än deras duger, och det är ju klart att dom är bäst, men dom behöver ju inte skratta åt en, när man kommer så som dom gjorde åt mej. Men i går blev jag glad, för den där schäferflickan, som jag berättat för dej om, hon sa: »Du Tjafs, vi var lite nedriga mot dej, när du kom, men du ska inte va ledsen. En sån där modern airedale, som trippar och är gjord för utställningar men inte för arbete, har vi inte mycket respekt för, vi militärer. Du såg själv på den andra airedalen, som kom samtidigt med dej, den måste vi ju skicka hem igen, därför att han inte dög. Men du är ju inte sån, du är inte fin och inte vacker, utan

grov och busig och gammaldags i formen, ja du får förlåta jag säger det rent ut, men det är en komplimang för en airedale i det här jobbet. Och nu har du satt dej i respekt och vi glömmar faktiskt i jobbet att du inte är schäfer som vi andra. Du känner major Edström, han som är högste chef för oss arméhundar, han säger precis det samma som jag om airedale». Det är en bussig och bra flicka. Men hör du, sätt nu inte in allt vad jag berättar i tidningen, det är så genant.

Hej so long.

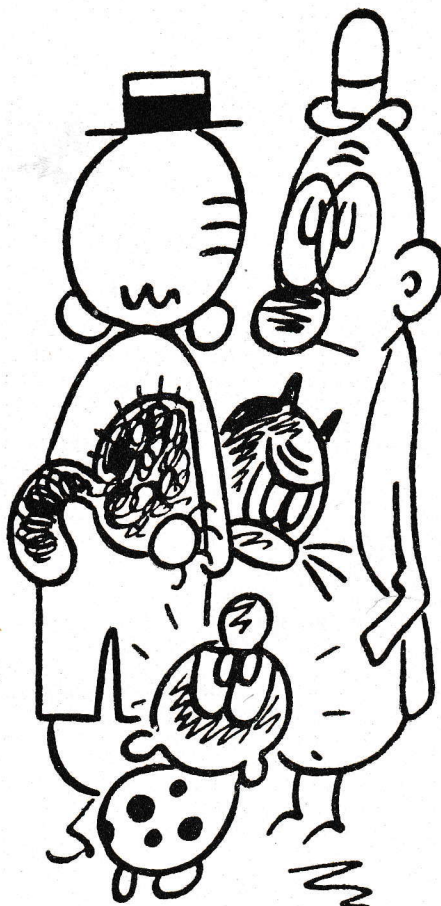
TJAFS.

P. S.

Hurra! Furiren kallade in mig och sa: »R 182 Tjafs, tanten din har ringt och sagt att hon är hemma och kan ta emot dej. Packa och gör dej snygg och infinn dej vid hundburen på station i morgon klockan tre. Det blir en veckas permis.» Säg dom andra hundarna i Brukshundklubben, att jag kommer med dem ut i Beijers park på söndag och tränar. Det blir livat att träffa dom. Tror du Dolly kommer med eller är hon svartis för vad jag skrev om schäferflickan?

D. S.

Salon Galin.



— Varför är du ute och går med en katt under armen?

— Det är enda sättet att få med mig min hund, som jag köpte i förra veckan.

Svar till hundhataren nr 1 herr Rikard Lindström.

Saxat ur *Allehanda*.

Det är med sorg man ser att pressen befattar sig med sådant avfall av mänsklig hjärnverksamhet, som herr L:s uttalande i en artikel av den 28 ds. Det är kanske mycket begärt att skribentens hjärna vore i stånd att fatta så sublima ting, som att den stackars mannen med de båda mördarhundarna nu med säkerhet har hemska dagar och nätter, då han måste förebrå sig det skedda, vartill han direkt eller indirekt är skuld. Att en tänkande människa tycker synd om i första hand barnets föräldrar, men även om hundägaren, beror ej på att hundar anses heliga, men det beror på att barn äro heliga!

Jag tror ej det kan lämnas garanti för att det skedda ej upprepas, om hundar skall behandlas enligt hr L:s förslag, jagas från städernas gator, hatas, förföljas och utrotas! Levande varelsers bästa egenskaper komma ej till sin rätt i hundgårdar lika litet som i — koncentrationsläger! Och hundan är inget illaluktande, snuskigt djur, om ej hans herre — människan — tvingar honom att leva efter hennes ofta snuskiga förhållanden, vanskötsel, svulten och sparkad. Då först förfaller hunden, liksom människan gör under liknande förhållanden!

Det är ju vidare bara vad man kan vänta sig av hr Lindström, att han gör ett utfall mot »barnlösa käringar», som skaffa sig en hund i sin ohyggliga ensamhet, där kanske den brustna illusionen att få smeka ett barn i stället för en hund annars skulle ha frambragt ännu en patient till ett sinnessjukhus.

Till slut vill jag bara beklaga att hr Lindström tyvärr är kusin med massmördarna vid fronterna runt om i världen. Hr Lindström kan ju betänka detta mindre hedrande blodsband och minnas att vi inte bör förhäva oss. Blir ni sömlös vill jag rekommendera »Boken om San Michele» som nattlektyr.

Självt är jag en barnlös käring, som nöter på min fjärde boxer (hundras!).

Fru Greta Bergström, Djursholm.

Hundantalet åter minskat.

Antalet skatteanmälda hundar i Sockholm vid betalningstidens utgång den 31 januari i år har minskat med 400 från fjolårets 8.600.

Minskningen i fjol mot året innan var visserligen ej större än 150, men med tanke på de ökade försörjningssvårigheterna hade man kunnat vänta att den i år skulle bli mycket större än den blev. Att summan minskat med 400 betyder ej att det nu finns just så många hundar mindre, ty en del hundar som fått s. k. armécertifikat äro i år befriade från skatt. Allt som allt räknar man på överståthållarämbetet med att det verkliga antalet hundar i Stockholm uppgår till omkring 10.000, vilket betyder, att ett stort antal hundägare orättmätigt söka undandraga sig skatten. Vid upptäckt renderar detta dubbel hundskatt.



Puck

— landets främsta polistjänstehund.
Ägare: Alfred Annsberg,
Stockholm.

Jag är icke gammal tillräckligt för att skriva mina memoarer. »Jag är bara 7 år», men när jag ligger på min matta och tar igen mig efter en ansträngande tur med husse, är det alltid roligt att tänka på den tid, som har gått och allt vad jag har varit med om. Min barndom med alla dess rackartyg vill jag helst inte tänka på, nu när man har blivit stadgad. Jag minns den dag för 6 år sedan då jag blev lämnad på prov till polisman Annsberg, som allt sedan dess varit min husse. Vi kommo bra överens från början, fast husse tyckte nog jag var i minsta laget, men min stora energi uppvägrade mer än väl storleken. Jag uppförde mig så bra jag kunde och efter en månad fick jag så goda rekommendationer av husse att jag blev antagen såsom polishund vid Stockholmspolisens. Från den dagen började min uppfostran till den tjänst, som jag sedan skulle inneha. Det kändes nog lite besvärligt i början att jämt och ständigt behöva lyda allt, vad husse hittade på. Inte fick jag släss med andra hundar, inte jaga katter och fåglar och inte fick jag idka min allra bästa sport att jaga cyklister och bilar. Det kunde bli motion på flera kilometer, om det ville sig väl. Men jag lärde mig snart, att det var mycket trevligare att lyda hussets tillsägelser än att trotsa. När jag var lydig, såg husse alltid så vänlig ut och så fick jag så mycket beröm och vänliga klappningar och då och då en godbit. Det första jag fick lära, var att ligga stilla, när husse kommenderade »Plats». Det var besvärligt att behöva ligga stilla, när husse gick ifrån mig, för då ville jag resa mig och följa efter och se vad han hade för sig. En annan sak som jag ansåg vara alldeles onyttig, var att gå vid hussets sida, när man kunde få springa omkring och ha roligt. Jag försökte nog dra i kopplet i början och så ville jag förstås lukta på alla grind- och telefonstolpar, men se det gick inte alls för då passade husse på att dra i kopplet och då åkte jag tillbaka till min rätta plats. Då

brukade husse smeka och berömma mig och jag tyckte, det var trevligare. Numera skulle det aldrig falla mig in att lämna husse, när han sagt till mig att gå vid sidan. Men allt efter som tiden gick fick jag lära mig nya saker och jag tyckte, det blev roligare för varje gång, jag fick lära något nytt. Jag fick lära mig hämta föremål som husse kastat ut i terrängen, det var skojigt, men jag var van att tugga på allt jag fick tag i. Jag begrep icke bättre. Husse grälade på mig varje gång jag tuggade och berömde mig, då jag lät bli, då kom jag underfund med vilket, som var bäst för mig själv. Man är ju glömsk ibland, men jag minns när husse lade ut ett ägg, som jag skulle hämta. Jag började förstås att tugga, men aj aj ägget gick ju sönder. Som jag glömt alla tråkigheter, så kommer jag icke ihåg, hur det gick i fortsättningen. Jag har fått mycket beröm för min hoppning, men det var minsann icke gjort på en gång att lära sig allt det där. Jag minns nog, hur ofta husse fick springa med mig i koppel för att jag skulle få in den riktiga tekniken. När jag skulle hoppa häck, fick jag icke trampa i häcken, och det ville jag gärna göra, men då band husse en lina över häcken och den blev jag så rädd för, så att jag hoppade en bra bit över för att slippa komma i kontakt med den. När jag sedan lärde mig hoppa över låga hinder, så var det inte slut med det utan husse ökade både höjd och längd, och nu hoppar jag gladeligen över 2,70 m. i höjd, om icke matte proppar i mig för mycket mat, och så många häckar efter varandra som husse kan skaffa fram. Jag har också fått lära mig gå på stege. Det kunde jag icke förstå vad det skulle vara för ett påhitt, men det förstod jag senare, då jag fick vara med husse ute för att leta efter brottslingar i lador och höskullar. Då var det minsann bra att utan vidare kunna följa med husse upp och leta och för mig som är så nyfiken, var det enbart ett nöje. En gång var jag med husse på Gotland och letade igenom minst

200 bondgårdar. Där fanns alla slag av stegar, sneda, vinda, rangliga och uppruttna. En gång ramlade jag ner och hade icke husse tagit emot mig hade det nog gått illa. När husse och jag arbetat tillsammans så länge, att vi förstod varandra, d. v. s. när jag lydde hussets minsta vink, vilket jag kommit underfund med är det allra bästa, lärde han mig att följa hans armtecken, d. v. s. när han sträckte ut handen åt ett visst håll, gick jag åt det hållet. Det var väldigt bra när vi voro ute i skogen och letade efter någon person eller ett föremål, för husse förstår ju bättre än jag vad som skall letas igenom och då blir hela området genomsokt. Men det roligaste av alltsammans var när jag fick lära mig bita. Är man polishund skall man nämligen försvara husse, om han blir överfallen och taga fast personer som äro anhängna och försöker smita. Det lärde jag mig genast, men husse hade det värre, när han skulle lära mig släppa igen. Jag ville nämligen bara bita så länge som möjligt. Då var nog husse och jag osams många gånger för jag varken ville eller kunde förstå, att när en person står stilla, får man icke bita. Allt detta tillhör en försvunnen tid, nu biter jag aldrig annat än när husse säger till, men då tager jag skadan igen och tar ett så mycket kraftigare tag. När jag blev riktigt varm i kläderna, fick jag lära, hur man skulle spåra upp personer och föremål, som av en eller annan anledning kommit på villovägar. Det tog rätt lång tid innan jag kom underfund med, att jag under alla omständigheter skulle följa det spår, som jag blev anvisad från början. Jag ville hellre följa spår efter andra hundar. Husse visste precis, var spåren gingo, och så lät han hundar gå kors och tvärs över de utlagda spåren. På detta sätt kom han snart underfund med om jag gjorde några avvikelser. Då brukade han använda kommandoordet »Fy». Det värsta ord jag vet. Genom att i tid rätta till alla fel som jag begår och klappa och berömma mig då jag gör

Puck mediterar

rätt, har jag fått obetingat förtroende för husse, och det är detta goda samarbete som gör att det är så roligt att utföra alit, vad husse vill. Sedan har jag fått lära mig en hel del andra saker t. ex. hur jag skall uppträda ute i tjänsten. Har husse något att göra, så får jag stå stilla på trottoaren tills allt är över. Då kan det hända, att någon nyfiken hund kommer bort för att lukta på mig, men då blir han alltid bortkörd av husse. Det kan också hända att barn kommer bort för att klappa mig, men då får jag icke morra eller visa någon ilska. Numera får jag gå ganska mycket lös och ledig, bara jag låter bli att lyfta på benet vid varje grindstolpe, för det tycker icke husse om. När vi äro fria från tjänstgöring, brukar jag få följa med husse, då han cyklar och det är skönt att få sträcka ut ibland. Av alla fortskaffningsmedel tycker jag bäst om att åka bil. När telefonen ringer på natten och husse tar på sig kläderna i all hast, då förstår jag så väl vad det är fråga om. Då brukar jag gnälla av iver för att komma iväg ut på äventyr, vilka kan bli rätt så spännande. Det kan ibland dröja hela månader, innan vi kommer tillbaka hem. Jag har åkt både tåg och båt, det senare kan vara rätt så skojigt t. ex. att få stå i fören på en motorbåt och försöka bita i skummet när det yr om båten. Jag kunde berätta många spännande äventyr från tjänsten, men det får jag icke göra, och då är det bäst att låta bli. Ett par roliga saker vill jag ändå tala om därför att de klarade husse från en rätt så kinkig historia.

Det hände vid en brottsplats i mellersta Sverige för ett par år sedan. Det fanns inte något spår att gå efter och hela spaningsledningen var församlad på polisstationen med landsfogden i spetsen. Då kom en fru in på polisstationen och anmälde, att hon kort förut blivit bestulen på en alldeles ny mjölkflaska innehållande tre liter mjölk. Hon hade på återvägen från affären glömt en sak och återvände dit, men ställde ifrån sig mjölkflaskan vid järnvägsövergången. När hon återkom var flaskan borta. Men då sade landsfogden, »Det passar ju alldeles utmärkt nu när vi har polishund här då får vi se vad han duger till». Jag såg på husse och tyckte att han blev så liten med en gång. Han visste ju att det inte var så lätt att inne i ett samhälle få upp rätt spår. Det var mycket folk samlat i samhället bland annat 200 st. militärer som deltog i spaningarna. Men jag reste på mig glatt och vi följde med frun, som utpekade stället där flaskan stått. Jag kände nog på mig, att husse inte väntade sig något resultat av utflykten. Men han gav mig tillsägelse att söka, och jag gav mig iväg på ögonblicket. Jag följde järnvägsvallen omkring femtio meter och där i en grop stod mjölkflaskan. Husse var strax på platsen annars hade jag ju tagit flaskan med tillbaka. Nu fick jag mycket beröm dels av husse, dels av frun, som tyckte det var bra gjort. Det var en något mer stolt husse som ett par minuter senare steg in på polisstationen och meddelade, att saken redan var upplärad. Jag blev förstas omklappad och fick en hel liter mjölk för att släcka min törst.

En annan gång tog jag reda på en hund som hade sprungit bort strax utanför Stockholm. Det var en matte som hade en foxterrier som hette Kurre. Han satt och

Vi Knähundar.

*Jag är borstad i dag, jag var borstad i går,
jag har välschamponerat och slätkammat hår,
en rosett, som jag klär i, en färg som mig passar
och sockor för ömma och känsliga tassar.
Men därtill i dag om min mage jag haver
ett täcke i hårfilt som värmer och skaver.
Jag inväntar snarligen även en luva,
i vilken man öronen varsamt skall stuva,
och då skall jag medfölja matte i kylan
förutan all kvidan och gnisslande ylan,
ty då är jag ansad och skött.*

— — — — —
*Mitt psyke är ädelt och sprött,
mitt sätt är belevat och trött,
och själv är jag snuvig och liten och rund.
Säg, är jag egentligen hund?*

solade sig på trappan till mattes hus. Då kom en husse cyklande förbi på vägen och hade två stora hundar med sig som sprang lösa. När dom fick se Kurre rusade de på honom båda två och det förstär man ju att han blev rädd och gav sig iväg allt, vad han orkade. Det bar iväg över vägar, ångar och skogspartier och om en stund kom dom stora hundarna tillbaka, men Kurre syntes icke till. Kurres husse och matte samt flera andra personer letade i flera timmar men kunde icke upptäcka något spår efter honom. Dom trodde förstas att han låg illa biten någonstans och därför blev husse och jag ditkallade. Jag tyckte nog det var konstigt ibörjan att jag skulle lukta i en annan hunds korg, det brukar jag minsann icke få i vanliga fall. När jag väl fick upp spåret så bar det åstad, husse kunde följa, tack vare linan, som han hade att hålla i. Men dom andra i sällskapet blev långt efter. Spåret gick i stora båggar och till sist ned till

sjön. Där tog spåret slut och hur husse än försökte få mig att söka reda på det igen var det omöjligt. Då vände vi tillbaka och sökte upp Kurres husse och matte. De voro ängsliga för att han hade drunknat i ren förskräckelse. Hans matte visslade och ropade så mycket hon orkade och från motsatta stranden hördes glädjeskall. Sundet var omkring 300 meter brett, det var mitt i vintern så det var kallt och alldeles mörkt. Efter en liten stund hörde vi fnysningar från sjön, det var Kurre som sam tillbaka samma väg som han hade tagit dit för att komma från sina förföljare. Kurres husse och matte blevo förskräckligt glada över att få sin älskling tillbaka och både jag och husse blevo rikligen förplägade. Nej nu får det vara för den här gången, för när jag ligger och tänker på allt sådant här så kan det hända att jag drömmer och ger mig till att skälla mitt i natten och då kan husse tro att det är något i olag.

Besök i nya kriminalseet

Nya kriminalseet högst uppe på vinden till kriminaltekniska anstalten är nu så gott som färdigt, fast det knappast kommer att officiellt tas i bruk förrän någon gång på höstkanten. Jag skriver med avsikt tas i bruk, ty öppet för allmänheten blir kriminalseet nu lika litet som förr, även om man annars med säkerhet kunde förutse fulla hus varje dag. Kriminaliteten har en egendomlig lockelse för de flesta, vilken tycks vara oberoende av alla andra konjunkturväxlingar. Inte minst därför har man vid museets nydaning lagt huvudvikten vid det ur polispedagogisk synpunkt viktigaste och bäst belysande materialet och sovrat bort rena sensationsnumren, berättar museichefen, kriminalkommissarie J. R. Berg vid vårt besök.

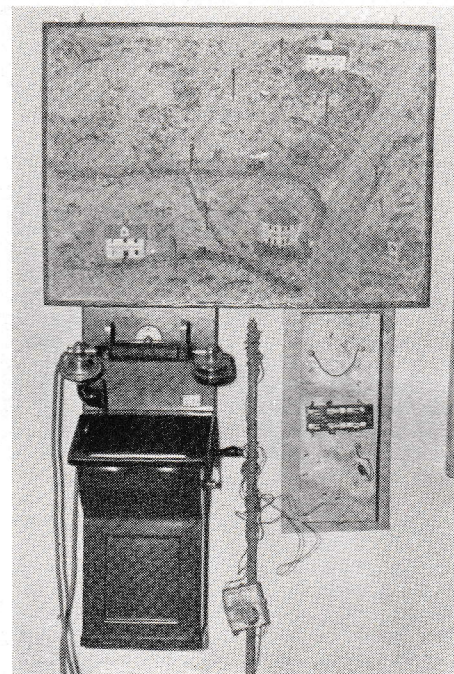
Närmast till vänster om ingången dominerar hembränningsavdelningen med sina apparater, som äro museets till omfånget största nummer. Här finns både enklare, typiskt »hemmagjorda» apparater, för vilka man murat upp en särskild öppen spis så att miljön skall bli så naturtrogen som möjligt, och stora, glänsande kopparskinner, tillverkade av en ingenjör 1936. Den sistnämnda apparaten var ytterst raffinerad och framställd, enligt vad specialister från Reymers holme på sin tid försäkrade, sprit till samma kvalitet som deras egen.

På motsatta väggen hänger förutom en mängd pryddigt arrangerade tillhyggen av olika slag en mycket intressant sak: den repstege med vars hjälp några skumma individer en mörklägningsnatt för några år sedan försökte frita en spion ur rannsakingshäktet. Till fritagningsattiraljen hörde i övrigt några stora järnkrokar, omlindade med tyg för attintet gnissel skulle höras, när de fästes på gallret. För att kunna flytta själva krokarna högre och högre upp, en väning i taget, använde de en gardinstång, i vars ända en liten krok var fastsatt. Utrustningen kompletterades med en järnsåg, så nog var den fritagningen grundligt planlagd.

Vid vår rundvandring stanna vi en stund framför den kufiska apparat som ryssen Isak Wolach på sin tid påstod kunna automatiskt framställa sedlar på kinematografisk väg. Det är en liten svart plåtåda, som när några ledningar kopplades till den elektriska strömmen gav ifrån sig ett mystiskt spinnande ljud. Wolach demonstrerade apparaten för en hugad spekulant genom att lägga en sedel på dess botten, sätta över locket och koppla till strömmen. När man efter en kort stund tog av locket, låg det två sköna sedlar bredvid varandra. Spekulanten såg naturligtvis i andanom hur maskinen kläckte fram det ena sedelberget efter det andra åt honom — och slog till. 500 kronor tyckte han var ett bra pris för så mycken glädje, men den sistnämnda förbyttes snart i andra känslor, när köparen upptäckte att man för att få två sedlar måste lägga en på botten av apparaten och en i locket. Affären var följaktligen ej särskilt lönsam för sedelfabrikation i större skala.

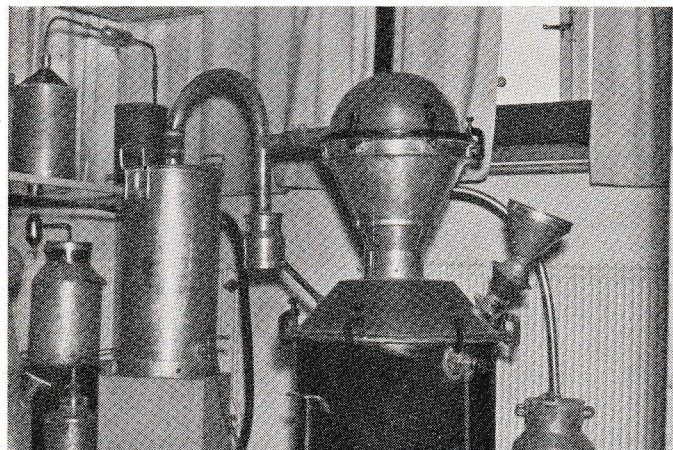
*

En pampig hembränningsapparat, tillverkad av en ingenjör 1936.



Överst på bilden en reliefmodell över platsen för det stora checkbedrägeriet 1934 i Djursholm. Huset längst upp är telefonstationen, nertill t. v. polisstationen och t. h. banken. Under modellen telefonapparaturen, som skojarerna installerade i sin bil

Museets c:a 4.000 nummer har nu i enlighet med dess pedagogiska syften indelats efter olika brottsarter, och under samlingsskylten »Brand» hitta vi ännu icke monterade lämningar från den stora explosionsolyckan i Kryibo härom året, då ett tyskt kruttåg sprang i luften. På museet finns nu de hjulaxlar, vilka man ett tag trodde kunde ha vållat varmgång under någon vagn. Intill står det en stor tysk krutkantin, som man får hoppas tom, samt några delar av kreverade granater, vilka på olycksdagen haglade över det lilla samhället. På samma avdelning kan man också få en med minutiös noggrannhet utförd kopia av Norrskensflammas fastighet, som utsattes för en förhärjande mordbrand.



Kommissarie Berg, som har småländskt hantverkarblod i sina ådror, har egenhändigt tillverkat flera trevliga och instruktiva modeller som åskådningsmaterial till vissa nummer. Bl. a. har han gjort en modell av omgivningarna kring banken i Djursholm, som tre unga män tänkte ut-sätta för alla tiders checkbedrägeri. Orsaken till att det hela misslyckades var kanske främst den att förberedelserna voro *alltför* noggranna. Efter att ha satt in 150 kr. på checkkonto i banken, vidtog de följande mått och steg. I sin bil inrättade de en privat liten telefonstation, som de satte i direkt kontakt med bankens telefonledning. Det gick så till att en sladd drogs från stora ledningen till bilen, som stod parkerad ett stycke ifrån banken. Kvällen före den stora kuppen skulle de prova inrättningen. En av kumpanerna ringde upp Djursholm och bad att få komma till banken, men telefonstationen svarade att det inte fanns någon kvar på banken vid den tiden. Men mannen hävdade, att han hade en bekant som väntade samtal från honom på banken, och var mycket ivrig att få bli kopplad dit. På telefonstationen anade man emellertid oråd och varskodde polisen, som hade sin station inte långt från banken. När poliserna tittade ut genom fönstret fingo de syn på en man som kröp omkring i ett närbeläget dike. Det var den i bilen posterade skojaran, som tyckte ett telefonsamtal, som han hade för avsikt att ta hand om, dröjde så länge att han var tvungen gå ur och undersöka ledningarna. Han anhölls och det hela avslöjades. Den anhållne berättade att man följande dag tänkt gå tillväga på följande sätt. På olika banker inne i Stockholm skulle man presentera checker på stora belopp och hänvisa till sitt konto på Djursholmsbanken. Banken ifråga skulle då ringa till Djursholm, men där uppfångades alla samtal till banken av den i bilen posterade medbrottslingen, som beroende på vad saken gällde efter gottfinnande kunde släppa fram samtalet till banken eller själv ta det. Om det gäll-

de förfrågan om ett visst checkkonto, skulle han naturligtvis själv ta samtalet och efter »undersökning» ge besked om att det fanns god täckning för det och det beloppet.

Det äldsta corpus delicti, museet kan uppvisa är en knippa klockkedjor, bestående av förfalskade 10-öringar, som tillverkades i Tyskland och smugglades in i vårt land 1864. Genom att knipsa av de små öglorna med vilka 10-öringarna voro fästade vid varandra, fick man till synes riktiga mynt, som alltså skulle prånglas ut i marknaden.

En oskyldig spatserkäpp kan tydligen dölja mycket smått och gott att döma av de exemplar, som förvaras här. En käpp är ingenting annat än ett kamouflerat salongsgevär, som en tjuvskytt med ogenerad min kan svänga i handen efter att ha skjutit vilt på olaga tid eller mark. Ett annat något kraftigare spanskrör blottar, om man skruvar loss kryckan, överraskande nog en 6-pipig revolver som samtidigt är försedd med en skarpslipad stilet. En tredje promenadkäpp innehåller i sin helhet ett långt glasrör och begagnades av smugglare att förvara sprit i. Något mindre livsfarligt alltså.

I kriminalmuseets historiska avdelning ingår bl. a. en komplett samling polisuniformer från äldsta tid. Den äldsta uniformen, från 1840-talet, som bestod av rundskurna vadmalskappor, finns dock ännu så länge endast i bild. Som ett bevis för uniformsavdelningens berättigande, berättar kommissarie Berg att många elever från polisskolans senaste klass aldrig hade sett ens 1926 års pampiga polisuniform med axelpåletterna. Så småningom hoppas kommissarie Berg att få ett särskilt rum för den historiska avdelningen, som i så fall även skulle kunna göras tillgänglig för allmänheten. Men det dröjer nog.

(Ur *polistidningen Idé.*)

Den officiella vårtävlingen i Alingsås.

Den av Göteborgsavdelningen arrangerade officiella vårtävlingen i Alingsås den 30 maj gynnades av ett utomordentligt vackert väder. Det var nästan *för* varmt och det märktes ganska snart på hundarnas arbete. Ett 20-tal göteborgare reste tidigt på söndagsmorgonen med sina jockeykar och träffade Alingsåskollegerna på Rönö utanför staden för att i den härliga vårsolens glans visa fram sina hundar. Alingsåsklubben är att gratulera till denna utmärkta terräng och samtidigt framföres ett hjärtligt tack till ordföranden, bagaremästare Lennartsson för all hjälp och vänligt tillmötesgående.

Det är inte mycket att säga om själva tävlingen. Så blev t. ex. i rapport- eller spårtjänst icke någon hund godkänd. Enda ljuspunkten var fru Mörnings Wulf, som godkändes för championatcertifikat och fick klubbens hederspris och andra in-teckningen i vandringshornet.

Rätt man på rätt plats.

Vad ett instruktörs-certifikat kan ställa till.

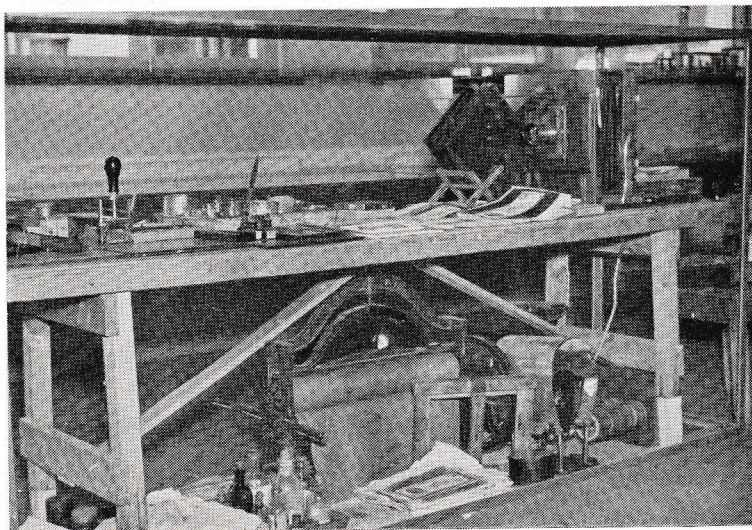
I början av juli inkallades 850 man till en stad »nägonstans i Västsverige». Bland dessa befann sig en av Göteborgsklubbens medlemmar. Sedan vederbörande reglementsintligt utrustats, tågade han upp till expeditionen med sitt certifikat i näven och begärde, att bli förflyttad till ett ställe, där hans kynologiska kunskaper kunde tillvaratagas. Vår man blev dagen därpå beordrad till en regementsstad, där hundgård finns. Allting var således som det skulle vara: rätt man på rätt plats.

Emellertid — och nu kommer det sorglustiga i historien — den 20 juli *hempermitteras* de 849 mannarna, som legat kvar i utrustningsstaden och vår man får reda på, att han skall kvarstanna på sitt nuvarande förband i *6 månader!* Sic erat in fatis.

Till salu.

Airedaleterriervalpar

födda 1 aug. e. Ch. Trotts Trots Allt u. Ch. Vinland Vixen (enda airedalterrier i Sverige som erövat brukshundchampionat). Kamrer Erik Sundqvist, Gösta Tamms väg 2, Edsviken. Tel. 35 15 70 el. 23 06 25.



En komplett sedelförfalskarverkstad i glasmonter på nya kriminalmuseet.

Oss jyekar emellan...

Två gånger om året inträffar en rätt besvärlig treveckorsperiod för tikägaren, då hans ögonsten måste hållas väl vaktad och bara motioneras i koppel, under skyddet av en hotande promenadkäpp. I småstäder kan dessa händelser ingalunda förbyggas anonymt och hemligt; »hela stan» känner ju inte bara varandra utan också varandras hundar, och särskilt hanhundsägarna har oftast ganska väl reda på vilken åtrådd hunddam som för tillfället är den mest verksamma magneten.

I en småstad som X-köping får hundarna sköta sig själva i betydligt högre grad än i t. ex. Stockholm, och det kan därför vara ganska besvärligt för en småstadsbo att vara ägare till en tik i de antydiga omständigheterna. Det finns ju olika sorter av donjuaner även bland hundarna; självmedvetna filosofer, som inskränker sig till att under tillfälliga besök markera sitt höga intresse vid en trädslam eller husknut; koloraturbegåvade konstnärnaturer, som genom ihållande serenader försöka beveka duennans stenhjärta; inbundna koleriker, som tror sig kunna bevaka sina rättigheter in spe genom obehärskade överfall på konkurrenterna, överfall vars dyningar böljar genom flera kvarter; slutligen finns det också inbrytarkungar, hundar med fenomenal envishet och uppfinningsrikedom, som blixtnabbt utnyttjar minsta dörrspringas tillfälliga gläntande, de trängsta källargluggar och de högst belägna fönster för sina framstötter mot det åtrådda föremålet. — De goda fruarna i X-köping pustar och stånkar, smäller igen dörrar och fönster, schasar och fräser, hötter med ugnsrakor och drämmer med sopborstar. — De besvärliga periodernas inträde i respektive hushåll hälsas med inbördes kondoleanser, deras upphörande med gratulationer och kaffebjudningar.

Men sällsam är människonaturen. Fru Y i X-köping hade en liten trevlig skotte-tik, vars »perioder» var lika normala som någon annans, men som länge undgick allt intresse från kavaljerernas sida. I det närmaste grannskapet fanns inga hanhundar, och som fru Y självfallet inte tog med Trixy på shopping till stadens centrum, förgick löptid efter löptid utan att kvarterets nattsömn stördes av några canina serenader. Förhållandet väckte hos fru Y först belåten förvåning, därefter bara förvåning, slutligen en smygande

missbelåtenhet. Var inte Trixy kanske lika söt som de andra fruarnas vovvar? Var hon kanske inte mycket sötare?! Vad var det för fel på henne, att *just hon* skulle utses till panelhona?

Fru Y:s nattsömn, som de uteblivna kavaljerernas serenader inte kunde störa, stördes av den oförklarliga tystnaden. Trixys matte åhörde på kafferepen väninnornas periodiska jeremiader med ett leende vars belåtenhet blev allt mer ansträngd. Det skulle vara överdrift att påstå att hon tynade (hon var ett ganska rejält fruntimmer), men det syntes att något var i olag i hennes tillvaro. Helt lycklig var hon inte.

Jag skall inte längre hålla läsaren på sträckbänken. En morgon, när fru Y öppnade dörren för att ta in mjölkflaskan och Svenska Dagbladet, satt på dörrmattan två små tysta och orörliga figurer: en skotte och en west highland. Två senkomna friare, vars stenkolsögon intensivt vädjande riktades mot henne, och vars svansspetsar sakta rörde fram och åter över dörrmattans kokosfibrer, i respektfull uppskattning av den aromatiska ljuskraft som strömmade ut ur dörrspringan, bakom vilken Trixy med jungfrulig nyfikenhet blygt framkoxade —

Friden var återställd. Universums planeter — främst Venus — rörde sig åter i lagbestämda banor. Och fru Y sover lika gott som förr om nätterna, även om den vårljumma nattluften över den lilla gatan i bland sakta vibrerar för en och annan koloraturskala i den högre canina skolan.

B. v. R. i Sv. Dagbl. den 14 april 1943.

Ni

som är ägare av
en brukshund bör
ingå som medlem i

SVENSKA
BRUKSHUND-
KLUBBEN

Årsavgift 6 kr.

Uppvisning i Malmö.

Den 11 maj 1943 ägde en imponerande uppvisning rum å Idrottsplatsen i Malmö, vid vilken Brukshundklubben och I 7 gävo en talrik och intresserad publik en exposé över bruksprovsarbetets nuvarande standard. Som vanligt hade Överståthållarämbetet välvilligt utlånat Puck och polisman Annsberg, varför även en cirkusbetonad expertuppvisning kunde inläggas i programmet. Malmö militära och polisära spetsar hedrade evenemanget med sin närvaro. Klubben har att uttrycka stor tacksamhet för utomordentliga insatser av I 7:s tjänstehundofficer löjtnant Danilo och till Malmöavdelningens sekreterare Köpman Lennart Bolmström.

Vallhundsprov å Ullhäll.

Årets vallhundsprov ägde rum den 31 juli å Ullhäll under sedvanliga former. Dellagarantalet var något större än vanligt, 10 st., men endast hälften godkändes. 1941 års segrare bordercollien Fart vann även denna gång och därtill mycket överlägset. Ytterligare tre bordercollies och en svensk blandspets godkändes. Klubben och Fåravelsföreningen uttrycker med glädje sin tacksamhet till godsägare Philipsson med fru för charmant värdskap.

Sevärd hundiilm.

Brukshunden vill härmed fästa medlemmarnas uppmärksamhet på filmen »Ögon i natten», som innevarande säsong gives på biografer i Sverige. En utomordentligt väldresserad schäfer, som är god ledarhund samt skydds- och rapportutbildad, har en framträdande roll. Även i övrigt är filmen sevärd.

Död.

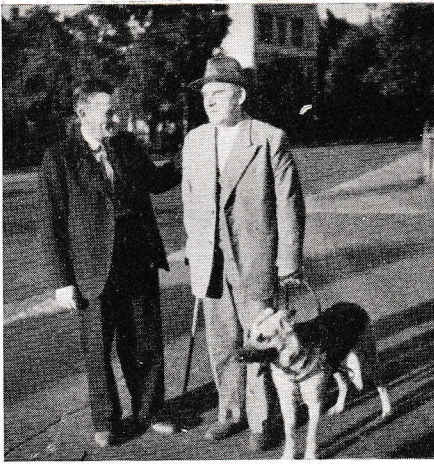
Champ. Fjällbargens Kickan, är död. Hon ägdes av C. E. Sjögren, Stockholm och uppnådde 12 års ålder.

Födda.

Airdaleterriertiken Champ. Vinland Vixen (Sveriges enda airdaleterrier som erövrat brukshundchampionat) födde den 1 aug. 7 välskapade valpar (2 + 5) e. Champ. Trottsens Trots Allt.

**CYKLAR och RADIO
Reparationer**

**A. HELLGREN
CYKEL- och ELEKTR. AFFAR
SKÅNEGATAN 87 • TEL. 41 27 92**



Axel Hellgren har nedlagt ett förtjänstfullt arbete med att hjälpa herr Berg tillrätta med sin trogna och ovärderliga Lady.

Blindledarhund som gåva från

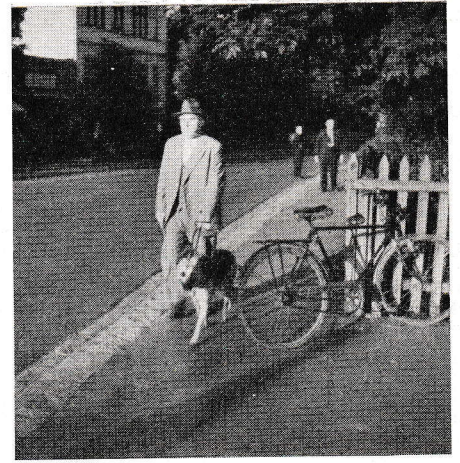
S. B. K.

Blindledarhunden Lady överlämnades d. 12 juni 1943 definitivt till sin blinde ägare, herr Bror Eskil Berg, Hagalund. Ordföranden dir. Rosengren, sekreterare Hydén och red. för tidskriften dir. Oskar Björklund voro närvarande och kunde konstatera att Lady säkert och utan missöden lotsade sin ägare till ett par platser i samhället, en järnaffär och ett sliperi, som han för sin dagliga gärnings utförande har behov av att besöka.

Lady, som är 2 år gammal, är fallen efter champion Solåkers Cajus undan Tattan av Forstena.

Som den minnesgode läsaren kan erinra sig bidrogo klubbens medlemmar till anskaffandet av hunden genom en insamling, som på ordf. initiativ sattes i gång på klubbens höstsamkväm 1942. Utbildningen har kostnadsfritt ombesörjts av S. B. K:s blindledarhundkommitté. Herr Berg vill genom undertecknad till medlemmarna och kommittén framföra sitt hjärtliga tack.

Han kan nu med hjälp av Lady tillhandla sig den materiel han behöver för frambringandet av sina produkter »Bror-Eskils Möbler». Herr Berg är sannolikt Sveriges en-



Ett försåtligt hinder på gångbanan väjer Lady uppmärksam för.

de blinde möbelsnickare och hans alster stå sig säkert i konkurrens bland seende yrkesbröder. Vid blindmässan i Stockholms Stadshus 1942 väckte hans alster berättigt uppseende och blevo lovordade av bl. a. H. K. H. Kronprinsen.

Det är ju enbart glädjande, att våra brukshundar kunna komma till nytta även på detta behjärtansvärda område. De hundhatare, som i våra brukshundar se inkarnationen av allt ont, borde studera ett blind ekipage i arbete, kanske någon då skulle bliva omvänd. *A. H.*

Brukshundtävlingarna i Västerås den 9 och 10 oktober

Kost och logi gratis

Svenska Brukshundklubbens lokalavdelning i Västerås kommer som på annat ställe i tidningen angivits att avhålla officiella tävlingar med spår-, rapport-, sjukvårds- och skyddshundar lördagen den 9 och söndagen den 10 oktober.

Genom tillmötesgående från K. F. U. M. har denna förening ställt sitt vackra sommarhem Lövudden till förfogande för tävlingarna. Detta ligger vid Mälarens västra strand endast några kilometer utanför staden, där såväl kost som logi erhålles. Angränsande områden med omväxlande skogs- och vidsträckt ängsmarker erbjuder en ypperlig tävlingsterräng för bruksproven, och för lydnessproven kommer sommarhemmets idrottsplats att

disponeras, varifrån man bekvämt kan följa den delen av tävlingarna.

För att nedbringa de tävlandes omkostnader har lokalavdelningen beslutat att bekosta såväl mat som logi för alla deltagare från andra orter ävensom transporter från stationen till tävlingsplatsen och åter. Man får sålunda sova och intaga sina måltider vid tävlingsplatsen, varigenom en avsevärd tidsbesparing vinnes och tävlingarna torde därför kunna påbörjas i arla morgonstund på söndagen. Lördags-eftermiddagen är nämligen avsedd för anlagsproven.

Deltagare från andra orter, som hava anlagsproven klara, böra avresa till Västerås redan under lördagen för att i god tid hinna ordna

med inkvarteringen. Lokalavdelningen möter vid alla tåg med ankomst efter kl. 12 på lördagsmiddagen. Preliminärt besked om deltagareantalet bör om möjligt ingivas till lokalavdelningen 2 veckor före tävlingen.

Med hänsyn till redan viktiga dispositioner ifråga om kostnadsfritt vivre och en med över förväntan gott resultat pågående insamling för hederspriser emotses dessa tävlingar med stort intresse, och begagna vi tillfället att inbjuda alla S. B. K.-medlemmar till deltagande.

Vi önska sålunda Välkommen och Väl mött!

G. Holmén.
v. ordf.

SVENSKA BRUKSHUNDKLUBBEN

anordnar i samarbete med Arméhundväsendet

Utställning för de sju brukshundraserna

i Stockholm söndagen den 19 september 1943

Lokal: Försvarsstabens ridhus vid Valhallavägen

ANMÄLNINGSavgiften är för enskild hund kr. 15:— i en klass och kr. 10:— i var och en av de följande. För grupp i avels- och uppfödareklass kr. 15:—. *Anmälningstiden utgår* den 10 september. Efteranmälningar mottages ej. *Medlemskap* i Svenska Brukshundklubben eller i Svenska Kennelklubben nödvändigt.

PRISDOMARE: Friherre Carl Leuhausen för airedalterrier; Kamrer Per Sundqvist för boxer; Köpman Axel Hellgren för collie; Sekreterare Sven Hydén för dobermannpinscher; Överkonstapel Einar Stohm för riesenschnauzer; Civilingenjör Birger Dahlin för rottweiler; Kriminalöverkonstapel Sigfrid Sund för schäfer (hanhundar) och Avdelningschef Helge Scholander för schäfer (tikar).

BLANKETTER rekvireras från och anmälningar mottagas av Svenska Brukshundklubbens expedition, Linnégatan 25, Stockholm, tel. 61 45 14. Närmare upplysningar genom särskild P. M. som kan rekvireras från expeditionen.



**Hunden försäkras förmånligast i
SKANDINAVISKA
KREATURFÖRSÄKRINGSBOLAGET**

Premietariff för hundförsäkring försäkringsåret 1943/44

Årspremier per 100 kronor för djur försäkrade i värde		
t. o. m. 300	310—500	510 och däröver
7.00	8.00	10.00

Obs! Inga tilläggspremier för jakthundar **Obs!** eller för hundar under 1 års ålder!

Hundar försäkras fr. o. m. 6 veckors ålder.

Jubileumsmiddag

äger rum å Restaurant Göta Källare
söndagen den 19 september 1943
kl. 18.30. Förhandsanmälan obligatorisk till expeditionen senast den 17 sept. Klädsel kavaj. Pris c:a 10:- kr.

Ingå som medlem i

*Svenska
Brukshundklubben*

- årsavgift 6:- kr.



Den klockan tål mer än de flesta

STÖTSAKER
VATTENSAKER
ANTIMAGNETISK



Medan kulsprutepistolen avfyrar 12 skott i sekunden, får armbandsklockan känna av en kraftig vibration. Inte vilken klocka som helst tål denna påfrestning. Men Revue Sport håller precisionen. Stötsäker, tålig och pålitlig står den rycken för soldatlivets olika strapatser. En sådan klocka har man nytta av i det civila också!

REVUE

SPORT

Endast hos  urmakare – ej genom agenter eller postorderfirmor